

SLAVÍCI Z MADRIDU

detektivní komedie

napsal: Petr Tomšů

Petr Tomšů
Kúty 1960, Zlín
petr@tomsu.cz
tel.: 722 264 076

SCÉNICKÉ POZNÁMKY

Scéna je rozdělena na tři části. V přední části vlevo je RECEPCE, v pravé BAR. Uprostřed je dozadu posunutý POKOJ, který je možné zakrývat závěsem nebo nasvícením. Pokoj představuje postupně POKOJ PAULIEHO a POKOJ ŘEDITELE. Je v něm postel a stůl, na stole funkční lampička. Z prostoru mezi recepcí a pokojem vychází postavy jako z chodby k pokojům. Bar představuje barový pult a dvě barové židle. Před barem je stůl a dvě obyčejné židle. Na stole leží popelník. Na baru je malá vázička s kytkou. Za barem je počítač - notebook. Nad recepcí je nápis PENZION MADRID. Na pultíku leží malý zvonek a telefon. Na recepci visí historický zarámovaný dokument - Alfrédův průkaz ZTP. Pes Artaban nemusí být samozřejmě živý, stačí chlupatá koule na tyčce připomínající vodítko.

HLAVNÍ POSTAVY

ŘEDITEL:	vystrašený ředitel penzionu
TEREZKA:	milá holka pro všechno
ROBERT:	agent proti své vůli
ALFRÉD:	starý recepční s pochybnou minulostí
PAULIE:	zpěvák - bývalá hvězda
TOM:	zpěvák - současná hvězda
BOUŠEK:	pojišťovák na penzi
VOKOUN:	opilec
VOKOUNOVÁ:	jeho žena

VEDLEJŠÍ POSTAVY

TAXIKÁŘ, KUCHARKA, KONTROLA #1, KONTROLA #2, LILIANA, DÁMA, DŮCHODKYNĚ #1, DŮCHODKYNĚ #2, UKLIZEČKA, ŠOFÉR

DĚJSTVÍ I

OBRAZ 1

Recepce

V recepci uklízečka znuděně vytírá hadrem na smetáku podlahu. Za pultíkem ji sleduje Alfréd. Uklízečku to nebaví, uklízení odbývá, jak se dá - stejným hadrem utírá podlahu i pultík na recepci.

ALFRÉD: Osobo, nemůžete si na to vzít aspoň jinou hadru?

UKLIZEČKA: Vypadám snad, že kradu?

ALFRÉD: Nejen to.

UKLIZEČKA: Chcete to mít na víkend čistý?

ALFRÉD: A co má čistota společného s vaší činností?

UKLIZEČKA: Pan ředitel nakázal generální úklid. Kvůli tomu festivalu. Mám vyblejskat psovi kulky.

ALFRÉD: Chudák pes.

UKLIZEČKA: Co když se tady ubytuje nějaká slavná osobnost?

ALFRÉD: U nás? To by musel být úplný blázen.

UKLIZEČKA: Já mám strašně ráda Sobotu.

ALFRÉD: Čtvrtek jak sobota. Já jsem v práci pořád.

UKLIZEČKA: Jak on dělá: Ééé, ééé, vážení přátelé...
(imituje Ludka Sobotu)

ALFRÉD: Ano, vy byste se u nás mohla ubytovat.

- UKLIZEČKA:** Mám ještě utřít prach na lustru?
- ALFRÉD:** V žádném případě. Už tak sotva svítí.
- UKLIZEČKA:** A co ten nápis nad vámi. Že bych ho přejela hadrou.
- ALFRÉD:** Jen přes moji mrtvolu.
- UKLIZEČKA:** Tak to já tady vůbec nemusím být.
- ALFRÉD:** To se vám snažím celou dobu říct.
- UKLIZEČKA:** No však já už jdu. Ještě venku zametu chodník a mizím.
- ALFRÉD:** Mizte.
- UKLIZEČKA:** Tak zase v pondělí!
- ALFRÉD:** Když to musí být.

Uklizečka odchází ven a míjí se s Bouškem.

- ALFRÉD:** Á, pan Boušek. Dobrý večer. Už jste zpátky ze své večerní pochůzky?
- BOUŠEK:** (rozmrzele) Ale jo.
- ALFRÉD:** Copak, copak. Dneska zase nebrali?
- BOUŠEK:** Ani ťuk.
- ALFRÉD:** Jakou máte návnadu?
- BOUŠEK:** Máme unikátní pojištění, které nemá nikdo na trhu. Pojištění proti úrazu bleskem. Řeknete si, že jenom hlupák by se proti takovému jasnému nebezpečí nepojistil. A vidíte - dnes nikdo.
- ALFRÉD:** Lidi jsou nepoučitelní.
- BOUŠEK:** Tak mě napadá, vy už jste pojištěný proti úrazu bleskem?

- ALFRÉD:** (překvapeně) Ještě ne!
- BOUŠEK:** A přitom máte nejvyšší čas! Blesky nám tady v kraji řádí jako černý mor. Minulý měsíc zabil blesk v Pardubickém kraji jednoho úředníka z finanční správy.
- ALFRÉD:** Tak to snad není taková škoda.
- BOUŠEK:** A minulý týden ve Zlínském kraji blesk jen těsně minul jednoho důchodce v parku. Schválně, kolikrát za život vám blesk způsobil nějaký úraz?
- ALFRÉD:** (přemýšlí) Loni jsem na střeše zakopl o hromosvod, jestli se to počítá.
- BOUŠEK:** Tak vidíte, je to jen otázka času. Pravděpodobnost, že do vás uhodí blesk je jedna ku šesti. Jako když při Člověče, nezlob se hodíte šestku.
- ALFRÉD:** Nebo když prohrajete při ruské ruletě.
- BOUŠEK:** Přesně. Správně bych se k vám ani neměl přibližovat.
- Alfréd ustaraně pohlédne nad sebe.*
- ALFRÉD:** Ano, jste velice laskav. Ale poslouchejte, až mě ten blesk zabije, komu případnou peníze z mé pojistky?
- BOUŠEK:** Vaší manželce, pochopitelně.
- ALFRÉD:** Nejsem ženat.
- BOUŠEK:** Tak vašim dětem.
- ALFRÉD:** Nemám děti.
- BOUŠEK:** V tom případě se o dědictví včetně pojistky podělí vaši příbuzní.

ALFRÉD: Nemám žádné příbuzné.

BOUŠEK: *(se smíchem)* Nemáte příbuzné? Počkejte, až zemřete. U notáře jich bude plná čekárna.

ALFRÉD: A když ne?

BOUŠEK: Můžete pojistku napsat na kohokoliv. Třeba na vaší, é..., přítelkyni v domácnosti. Máte někoho takového ne?

ALFRÉD: *(přemýšlí)* Přítelkyni v domácnosti - to myslíte asi mou rychlovarnou konvici. Nemyslím si, že bych chtěl na stáří zabezpečit svůj domácí spotřebič.

BOUŠEK: No, tak upřímně, jenom mezi námi, žádné peníze byste nejspíš stejně nedostal. Takže s tím bych si hlavu nelámal. Tak co plácnete si?

ALFRÉD: *(váhavě)* No, když je to takhle, tak to bych v tom případě mohl, eventuelně snad...

Boušek se už raduje a strká Alfrédovi propisku k podepsání smlouvy, kterou vytahuje z kapsy. Celý plán ale v okamžiku zhatí ředitel penzionu, který jako velká voda přibíhá prostřední chodbou a v ruce svírá starou vinylovou desku.

ŘEDITEL: No co to je, Alfréde, takhle zdržovat hosta. Rychle mu vydej klíče, ať si na nás nestěžuje, že ho zdržujeme od práce, šup, šup!

BOUŠEK: Ale naopak, mě nikdo nezdržuje, já bych naopak uvítal, kdyby...

Jeho pokusy o podepsání smlouvy končí Alfrédovým odměřeným podáním klíče od jeho pokoje a jasným pokynutím směrem do penzionu. Smlouva zůstává ležet na pultě. Boušek rezignovaně odchází chodbou, kterou přišel ředitel.

ŘEDITEL: Tak to bychom měli. Kde je Tereza?

ALFRÉD: V kuchyni.

ŘEDITEL: Jdu pro ni. Počkejte tady!

Odbíhá středovou chodbou. Těch několik málo vteřin klidu Alfréd využívá k tomu, že si prohlédne nabízenou smlouvu a s úsměvem ji roztrhá.

ALFRÉD: Amatér.

Do recepce přichází Tereзка následovaná ředitelem. Postaví se k Alfrédovi a ředitel jim začne mávat před očima onou starou deskou.

ŘEDITEL: Tak jestlipak víte, co je tohle?

Přitom vyjme z obalu desku samotnou a jako černý drahokam ji všem ukáže. Alfréd si ji značně přezíravě a s despektem prohlédne.

ALFRÉD: Domnívám-li se správně, jde o vynález vinylové desky. Velmi populární mezi dnešní mládeží. Ovšem, dle mého, poctivý váleček se včelím voskem může tato chemie těžko kdy nahradit.

ŘEDITEL: Ano, je to starý, dobrý, zdravý vinyl. Ale není ani tak důležité, z čeho je tato deska vyrobená, jako to, co na ní je. Říká vám něco jméno Paulie?

ALFRÉD: V zákopech jsme měli jednoho Paulieho. Byl to Němec a jmenoval se Hans.

ŘEDITEL: (zpomaluje) Nee. Je to Čech a je to zpěvák. Nic vám to neříká?

TEREZKA: Tak toho znám. Mamka ho zamlada poslouchala. Nevyhrál dokonce nějakého Slavíka?

Konečně se ředitel rozzáří a málem Terezku obejmě.

ŘEDITEL: Ano, vyhrál! Je to slavná osobnost. Ce-le-bri-ta! A tato hvězda stráví víkend v našem penzionu. A taky mi podepíše tuto desku. Není to úžasné?

Terezka se na sebe s Alfrédem dost otráveně podívají a pokrčí rameny.

TEREZKA: Kam ho šoupnem? Na trojku?

ŘEDITEL: Jaképak šoupnem? Šoupat můžete skříň z rohu do rohu. Ne umělce. Nic lepšího nemáme?

TEREZKA: Nemáme.

ŘEDITEL: No tak ho tam strčte.

TEREZKA: Já jdu připravit pokoj.

Terezka odchází do chodby. Ředitel zůstává a prohlíží si vstup do penzionu.

ŘEDITEL: Moc vábně to tu teda nevypadá. Chtělo by to nějak nazdobit. První dojem je vždycky nejdůležitější. Trošku to vylepšíme.

Ředitel spěchá do chodby. Do penzionu přichází z venku Robert.

ROBERT: Dobrý večer, Alfréde.

ALFRÉD: Dobrý večer, pane. Vy jste šestka, že?

ROBERT: Ano.

Alfréd mu podává klíč od pokoje a přitom ho varuje.

ALFRÉD: V tom případě bych si dal pozor na blesky.

ROBERT: (zmateně) Ano, děkuji.

ALFRÉD: Budete si ještě něco přát?

ROBERT: Asi ne. Osprchnu se a dám si pivo na baru. Zatím naschle.

Robert odchází, Alfréd zůstává sám. Za chvíli uslyší podivné zvuky stěhování. Udiven se rozhlíží. Z chodby vychází ředitel a táhne sebou štafle. Sám je ověncen zlatými a stříbrnými

řetězy, které se motají na vánoční stromek. Zastaví se před recepcí a oddechuje.

ŘEDITEL: Nemůžete mi pomoci, Alfréde?

Alfréd se místo odpovědi ukáže na zarámovanou listinu na zdi recepcce, která už z dálky působí historickým dojmem. Ředitel mávne rezignovaně rukou.

ŘEDITEL: A já vím. Váš průkaz ZTP.

ALFRÉD: Podepsaný císařem Františkem Josefem!

ŘEDITEL: Já si jednou najdu čas, půjčím si učebnici dějepisu a spočítám si všechny ty vaše datумы. Nějak mi to nevychází.

Alfréd krčí rameny. Mezitím se ředitelovi v recepci podařilo postavit štafle před hlavní dveře a začíná po nich šplhat.

ŘEDITEL: Teď na to ale nemám čas. Volal mi mistr Paulie, že je kousek odtud a objednal si k večeři nudle s kaviárem.

ALFRÉD: Kvůli tomu se přece nemusíte věšet.

ŘEDITEL: Nikdo se nevěší, večeři jsem mu objednal a teď tady chystám výzdobu. Mistr projde do našeho penzionu slavobránou a řekne si - hergot fagot, to je ale slušný podnik! Ten doporučím svým kamarádům.

ALFRÉD: Ano, to je pravděpodobné. Nebo se zeptá, proč jsme ještě nesundali vánoční výzdobu.

ŘEDITEL: (zaraženě) A sakra. Já zapomněl na hvězdu. Slavobrána bez hvězdy, kdo to kdy viděl.

Slézá dolů a odbíhá pro zapomenutou hvězdu.

OBRAZ 2

Recepce

Jen co ředitel zmizí, přichází z venku do recepce Paulie v kožených kalhotách a v dlouhém koženém kabátě. Na hlavě má kožený westernový klobouk. Hned u vchodu naráží do štaflí, se kterými chvíli bojuje, než se mu je podaří obejít.

PAULIE: Co to má znamenat?

ALFRÉD: Dobrý večer.

PAULIE: No nazdar. Vy máte zavřeno? Nebo malujete?

ALFRÉD: To je slavobrána.

PAULIE: Slavobrána? To je spíš skandál. Co na to mám říct?

ALFRÉD: Hergot fagot, to je ale dobrý podnik, ten doporučím svým kamarádům.

PAULIE: No to je drzost, na takové chování já nejsem zvyklý. Já můžu zase klidně odjet! Víte, kdo já jsem?

ALFRÉD: Vy budete asi ten idol dnešní mládeže.

Paulie se zarazí, tenhle nechtěný kompliment nečekal.

PAULIE: Tak vidíte, aspoň jste mě poznal. Je vidět, že se vyznáte. Je tady ředitel?

Alfréd naznačí rukou směr k chodbě, odkud právě přichází ředitel s obrovskou vánoční hvězdou v náručí. A už ode dveří začíná s chvalozpěvy.

ŘEDITEL: Vítejte, mistře! Konečně jsme se dočkali. Je to pro nás velká čest. Jakou jste měl cestu?

PAULIE: (povýšeně) Vy jste tady ředitel?

ŘEDITEL: K vašim službám, mistře.

PAULIE: Musím si postěžovat. Jsem velice nemile překvapen úrovní vašich služeb. Myslel jsem, že jsem si objednal špičkový hotel na víkend a tady se zatím snad maluje, nebo co. A vánoční ozdoby jste taky ještě nesundali.

ŘEDITEL: Jde patrně o omyl, mistře, chystali jsme pro vás slavnostní uvítání. Tady.

Ředitel ukazuje Paulimu obrovskou hvězdu, kterou chtěl pověsit nad vchod. Zpěvák si ji otráveně prohlíží a pak ji k překvapení všech bere řediteli z rukou, jako by šlo o vzácný dar.

PAULIE: No tak díky, to nemuselo být. Večeře je připravená?

ŘEDITEL: Samozřejmě, můžeme ji ihned podávat.

PAULIE: Výborně. Jsem strašně unavený. Půjdu si na chvíli lehnout. Na večeři mě nebudte. Zavazadla mám v taxíku, odneste mi je na pokoj.

ŘEDITEL: Jistě, hned někoho seženu.

Ředitel odbíhá. Paulie si mezitím podezřele měří Alfréda.

PAULIE: Klíče od pokoje.

ALFRÉD: Nejprve vás musím zapsat do knihy hostů. Váš občanský průkaz, prosím.

PAULIE: Občanský co?

ALFRÉD: Průkaz.

Do recepce se vrací ředitel. Zjišťuje, o co se jedná.

ŘEDITEL: Alfréde, co se zase děje?

PAULIE: Občanský průkaz jsem naposledy musel někde ukazovat, když mi bylo patnáct. Chtěl jsem do kina na nepřístupný film. Občanku jsem sebral fotrovi a stejně mi to bylo prd platný. Ale od první Bratislavské lyry po mě nikdo nic takového nechtěl!

ŘEDITEL: Omluvte, prosím, našeho recepčního. Je ze staré školy. Ještě neví, co jsou to celebrity. Já samozřejmě všechny potřebné údaje vyplním za vás.

PAULIE: Tak to ne. Za mě nikdo nic vyplňovat nebude. Já vám ten průkaz najdu.

Začne si prohledávat všechny kapsy svého koženého kabátu. Přitom si polohlasem stěžuje.

PAULIE: To jsem teda ještě nezažil. Občanský průkaz. To až budu vykládat Goťákovi!

Jakmile ředitel slyší jméno Gott, rychle se pokřižuje a vztekle hází očima po Alfrédovi. Paulie v hloubi kabátu na něco narazí a položí to na stůl. Je to Zlatý slavík. Ředitel má co dělat, aby neomdlel. Dramaticky se chytá stolu.

ŘEDITEL: Je to to, co si myslím?

Alfréd si bere od Paulieho občanku.

ALFRÉD: Ježek v kleci? Slyšel jsem, že jde o velmi povedenou hru pro bystré kluky.

PAULIE: Ano, tohle je Zlatý slavík. Nejprestižnější cena pro špičkové umělce.

Z chodby vychází Vokoun, na vodítku má psa Artabana, který ho neomylně táhne k venkovním dveřím. Opilý Vokoun se potácí za psem a nadává mu.

VOKOUN: Kdybych já šel pokaždý, když se mně chce, tak bych se ani nevracel. Taky nemůžeš chvíli vydržet.

Potom si všimne společnosti, která se sešla u recepce a hlasitě ji pozdraví.

VOKOUN: Brej večír.

U štaflí taky chvíli bojuje, ale nakonec i s Artabanem opouští penzion. Paulie se za ním udiveně dívá a ředitel se snaží malou lží zachránit situaci.

ŘEDITEL: To je taky umělec. Národní. Hraje v Národním.

PAULIE: No to je úroveň. V dnešní době televizních rychlokvašek už člověk nemůže věřit nikomu. Proto taky raději všude vozím svůj poklad sebou.

Slavnostně zvedá zlatého slavíka vysoko nad hlavu, aby ho všichni viděli.

PAULIE: Je za ním obrovská spousta dřiny, potu a odříkání mého manažera. Jde o nejcennější věc, kterou mám!

ŘEDITEL: O tom nepochybuji. Je to obrovská vzácnost!

Paulie pokládá Slavíka na pult. Ředitel si chce šáhnout, ale je Pauliem odstrčen.

PAULIE: Prosím nešahat, co kdyby upadl?

ALFRÉD: Jedna paní nám tu chodí uklízet.

ŘEDITEL: A mistře, mohu se zeptat, jakou cenu asi tato cena má?

PAULIE: Říká vám něco Věstonická Venuše?

ALFRÉD: Myslíte tu pravěkou sošku nevyčíslitelné hodnoty?

PAULIE: Jo, přesně tu. Tak za tohoto slavíka mi jeden sběratel nabízel ty Venuše tři!

ŘEDITEL: (*ohromeně*) To je neuvěřitelné!

ALFRÉD: Taky bych řekl.

Vrátí zpěvákovi občanský průkaz. Na recepci přichází taxikář s Paulieho zavazadly. Pokládá je na zem.

TAXIKÁŘ: Tady to máte, šéfe.

PAULIE: To jste neměl tahat.

TAXIKÁŘ: Ale jo, mám další rito. Musíme to srovnat.

PAULIE: Já jsem ještě neplatil?

TAXIKÁŘ: Říkal jste, že mi zaplatí ten poskok, co přijde pro kufry.

Všichni se podívají na ředitele, ten se k ničemu nemá.

PAULIE: Aha, no. Já říkal, že jste to neměl tahat. Tak kolik to dělá?

TAXIKÁŘ: Rovných pět set.

PAULIE: Pět set? Vždyť je to sem z nádraží sotva pět kilometrů.

TAXIKÁŘ: Kilo za kilometr. To sedí i bez turba.

Paulie neochotně platí.

PAULIE: Zlodějina. To kdybych věděl, tak jdu pěšky. Krásně bych se prošel na čerstvém vzduchu.

TAXIKÁŘ: Jak je libo. Můžu vás hodit zpátky.

PAULIE: Jo. Za pět stovek.

TAXIKÁŘ: Za šest.

PAULIE: To si berete stovku za stání?

TAXIKÁŘ: Ne. Za blbé kecy. Těšilo mě.

Taxikář odchází.

PAULIE: No jestli po mě už nechcete žádné průkazy, rád bych si odešel na pokoj odpočinout. Mám, doufám, ten nejlepší pokoj?

ŘEDITEL: Pochopitelně, ten nejlepší. Vid', Alfréde?

ALFRÉD: Ano. Lepší nemáme.

Podává Pauliemu klíče.

ALFRÉD: První patro, pokoj číslo tři na konci chodby.

PAULIE: Uvidíme. A nezapomeňte na ta zavazadla.

ŘEDITEL: Samozřejmě. K službám.

Paulie si vezme klíče od Alfréda a odchází do chodby. Ředitel se obrátí s prosbou na Alfréda.

ŘEDITEL: Pomohl byste nám s Terezkou ty kufry...

Ředitel ani nedomluví a Alfréd jen mlčky ukáže na zarámovaný průkaz ZTP. Ředitel naštvane mávne rukou.

ŘEDITEL: Jdu pro Terezku. Aspoň ty štafle hodte bokem.

Ředitel odchází.

ALFRÉD: *(pro sebe)* Poskok.

OBRAZ 3

Pokoj Paulieho

Paulie vchází do svého pokoje. I v botách si lehá na postel a prohlíží si svého slavíka. Mazlí se s ním a leští ho hadříkem. Ozve se nesmělé zaklepání.

PAULIE: No co je?

Do pokoje vchází ředitel s Terezkou. Ředitel vleče dva kufry a Terezka jakousi dřevěnou desku a k ní čtyři nohy.

ŘEDITEL: Omlouvám se, mistře, že rušíme, ale donesli jsme vám zavazadla.

PAULIE: Vy se naotravujete, dejte je sem.

Ředitel položí kufry k posteli.

ŘEDITEL: Jak se vám líbí pokoj?

PAULIE: No už jsem měl lepší.

Terezka si prohlédne jeho boty v peřinách.

TEREZKA: To jde vidět.

PAULIE: A kde je krb?

ŘEDITEL: Krb?

PAULIE: No krb. Hořící díra ve zdi.

ŘEDITEL: Jo krb!

Ředitel si prohlíží zdi pokoje, hledá krb.

ŘEDITEL: Vypadá to, že v tomto pokoji není krb nainstalován. Vy jste chtěl pokoj s krbem? V požadavcích jsem to asi musel přehlédnout.

PAULIE: Vždycky chci pokoj s krbem.

ŘEDITEL: Samozřejmě! Terezko, na kterých pokojích máme krb?

Ředitel divoce gestikuluje na Terezku, aby ho v tom nenechala. Terezka vypočítává.

TEREZKA: Krby máme na dvojce, na šestce, na sedmičce ne, tam máme pec. Na osmičce nic, tam je mořské akvárium, ale na dvanáctce je taky krb. Dokonce s výhledem na moře.

PAULIE: Na moře?

TEREZKA: Když je dobré počasí a dohlednost je tak tisíc kilometrů.

ŘEDITEL: Ale mistře, bude brzy noc. Hosté se nám ukládají ke spánku. Jestli chcete krb, můžu vám zatím provizorně zapojit přímotop.

PAULIE: No tak dobrá, nechte to tak. Já už jsem taky unavený.

Terezka předá řediteli svůj náklad - desku a nohy.

ŘEDITEL: A co tady s tou deskou?

PAULIE: S jakou deskou? To je krbová římsa. Na co myslíte, že jsem potřeboval ten krb?

ŘEDITEL: (zmateně) Aha, ano, to je logické.

PAULIE: Poskládejte ji támhle u zdi.

Ředitel se snaží poskládat římsu dohromady tak, aby stála, ale než se mu to povede, několikrát mu spadne. Nakonec se mu to podaří, ale výsledek nevypadá zrovna pěkně.

TEREZKA: Mám nepříjemný pocit, že vím, na co to je.

Paulie vstává z postele a na provizorní křbovou římsu slavnostně pokládá svého slavíka.

PAULIE: Všechny významné ceny se musí skladovat výhradně na křbových římsách.

Ředitel chce dojem vylepšit ještě narovnáním římsy, ale naopak způsobí téměř pád zlaté sošky. Před pádem ji zachrání Paulie, který ji v poslední chvíli akčním skokem a s výkřikem chytne. Pohledem sjede vylekaného ředitele.

PAULIE: Co tomu říkáte?

ŘEDITEL: (vylekaně) Nemám slov.

PAULIE: Hrál jsem v několika bojových muzikálech. To se nezapomíná.

ŘEDITEL: Je to nádhera, ale teď, jestli dovolíte, si půjdu píchnout adrenalin do srdce.

Odpotácí se z pokoje. Tereзка chce jít také.

TEREZKA: Ještě vám přinesu čisté ručníky.

Paulie to nevydrží a začne Terezce dělat návrhy.

PAULIE: V pořádku, mám rád čisté ručníky. A kdybyste se chtěla náhodou zdržet déle, nebudu proti. Potřeboval bych přešetřit jednoho ptáčka.

Přitom se k Terezce pomalu blíží a snaží se ji pohladit.

TEREZKA: Tak podívejte se, pane, jestli chcete mít vašeho nerozlučného přítele čistého, musíte si ho vyleštit sám. Já nejsem restaurátorka.

Paulie kupodivu jenom pokrčí rameny.

PAULIE: Nevadí, stejně už dneska jednu dámskou návštěvu čekám. Ale kdybyste si to do zítřka rozmyslela, zavolejte mému manažerovi.

TEREZKA: Je to nutné?

PAULIE: Jistě. Dělá si evidenci pro mé chystané paměti.
Bude se to jmenovat Můj život je veřejný dům.

Terezka projede jeho pokoj pohledem.

TEREZKA: No tak bordel tu teda máte. Co bude s tou
večeří?

PAULIE: Jsem značně unaven, jíst už nebudu.

TEREZKA: Objednal jste si nudle s kaviárem. Co s tím teď
máme dělat?

PAULIE: To snad není můj problém. Hoďte je třeba psům.

TEREZKA: Nudle s kaviárem?

PAULIE: Tak je nabídněte praseti.

TEREZKA: Už jsem se vás ptala. Neměl jste zájem.

PAULIE: Tak si je strčte (zarazí se po přísném pohledu
Terezky) do trouby.

TEREZKA: Máte štěstí. Dobrou noc.

Terezka odchází a Paulie si opět lehá na postel. Pokoj ztemní.

OBRAZ 4**Bar**

Terezka přichází do baru za pult. U baru sedí šofér kamionu.

TEREZKA: Ještě kafíčko?

ŠOFÉR: Jestli můžu prosit.

Terezka dolívá šoférovi kafe. Přichází paní Vokounová.

VOKOUNOVÁ: Nevíte, jestli se už vrátil můj manžel?

TEREZKA: Myslím, že ještě ne.

VOKOUNOVÁ: Už je tam s Artabanem moc dlouho.

TEREZKA: Někdy to trvá i psům.

VOKOUNOVÁ: Spíš šel na pivo.

TEREZKA: Artaban?

VOKOUNOVÁ: Manžel. Chuděrka malá. Jenom si cvrnkne a pak se hodinu třepe před hospodou.

TEREZKA: Manžel?

VOKOUNOVÁ: Artaban. Počkám tu na něho. Alkohol je metla lidstva!

TEREZKA: Dáte si něco?

VOKOUNOVÁ: Kafe s rumem.

Vokounová si odchází sednout ke stolu. Terezka připravuje kafe, do baru přichází Robert. Sedá si k baru.

TEREZKA: Co to bude?

ROBERT: Dneska nejsem ve službě, dám si pivo.

ŠOFÉR: Já si dám ještě kafe.

Terezka dolívá kafe.

TEREZKA: (na Roberta) Ale pracovně tady jste, ne?

ROBERT: Proč myslíte?

TEREZKA: No ten festival zítra. Vsadím se, že děláte bodyguarda nějaké celebritě.

Robert se zamyšleně prohlédne.

ROBERT: Vypadám na to?

TEREZKA: To ani ne. Ale všimla jsem si vašeho zaměstnavatele na faktuře – Bezpečnostní agentura O.G.P. A že jste se objevil v našem městečku zrovna teď, když tu máme skoro všechny známé zpěváky a kapely. To je náhoda.

ROBERT: Víte, abych pravdu řekl, nejsem...

TEREZKA: Je to tajné, že? Nemůžete mi to říct.

Terezka mu podává pivo a přitom se k Robertovi důvěrně nakloní.

TEREZKA: Já tajemství miluju.

Polichocený Robert naprázdno polkne. Terezka odnáší Vokounové tácek, na kterém je kafe a panák rumu.

TEREZKA: (na Vokounovou) Vaše kafíčko, prosím.

Vokounová kývne a vypije rum zvlášť.

TEREZKA: Ještě jedno kafe?

VOKOUNOVÁ: Možná později.

Terezka se vrací za bar.

TEREZKA: (na šoféra) Ještě kafe?

ŠOFÉR: Jo, díky.

Terezka dolévá kafe. Robert mezitím změnil taktiku a začíná si vymýšlet.

ROBERT: Teda, musím uznat, vám nic neunikne. Máte skoro pravdu. Akorát toho bodyguarda už nedělám. Ale dělával jsem. Dlouho. Gott, Bílá, Janáček.

TEREZKA: Myslíte Janeček.

ROBERT: Ano, toho jsem taky hlídal. Na koho si vzpomenete.

Terezka vzpomíná.

TEREZKA: Co třeba Marka Ebena? Toho mám strašně ráda.

ROBERT: Jasně, ten byl úplně nejhorší. Pořád nás mlátil kytarou. A v každé hospodě tančil na stole. Prej stardance!

TEREZKA: A Karla Zicha taky znáte? Toho milují rodiče.

ROBERT: Jo, zrovna před týdnem mi volal. Vzpomínali jsme na staré časy.

TEREZKA: Já myslela, že už je mrtvý.

ROBERT: Opravdu? Tak to vidíte. Chvilku nejsem ve službě!

TEREZKA: A koho hlídáte tady?

ROBERT: (tajemně) Jak jsem říkal, s hlídáním už končím. Já jsem tady kvůli něčemu závažnějšímu.

Přitom spiklenecky ukáže palcem někam nad sebe. I Terezka zvažní.

TEREZKA: Kvůli Bohu?

ROBERT: Kvůli snajprům. Dostali jsme echo z Interpolu, že se něco chystá.

TEREZKA: Z Interpolu? To bude asi vážné.

ROBERT: No, je to trochu neurčité, spíše náznaky. Navíc je to anglicky, ale naše vyšetřovací týmy už na tom pracují. Mě, jako hlavního detektiva poslali přímo do terénu.

TEREZKA: Máte povolení zabíjet?

ROBERT: Řekněme, že moje povolení nezahrnuje jenom pouta a pytel přes hlavu.

TEREZKA: (na šoféra) Dáme ještě jedno?

ŠOFÉR: Když budete tak hodná.

Dolévá se káva. V tom do baru přichází jako velká voda pan Vokoun. Pes ho táhne na vodítku přímo k Vokounové. Opilý Vokoun vlaje nedobrovolně za ním.

VOKOUN: Dobrej večír vespolek!

TEREZKA: Dobrý večer.

Pes i Vokoun dorazí ke stolu Vokounové, které je celá situace velice trapná. Na manžela je maximálně naštvaná.

VOKOUNOVÁ: Kdes byl tak dlouho?

VOKOUN: (na psa) Jedeš, ty potvoro. (na manželku) To bylo na psa.

VOKOUNOVÁ: Kdes byl tak dlouho, se ptám.

VOKOUN: Psovi se nechtělo.

VOKOUNOVÁ: Dýchni na mě!

Vokoun na ni dýchá. Vokounová se zaškaredí, jak z něho táhne.

VOKOUNOVÁ: Rum, kontušovka, čert. Pivo, víno a tabletky tiktaku. Jako prase! Okamžitě na pokoj!

VOKOUN: Ale já bych si ještě jeden kousek dal.

VOKOUNOVÁ: Opovaž se!

Oba i se psem odcházejí na pokoj. Po cestě se Vokounovi podaří sebrat z baru láhev, ale manželka mu ji pohotově vytrhne a vrátí zpět.

VOKOUN: Dobrou noc vespolek!

VOKOUNOVÁ: Počkej, jakou já ti udělám dobrou noc!

Oba mizí na chodbě. Robert s Terezkou se za nimi dívají. Terezka pak jen naznačí šoférovi konvici s kávou a ten kývne. Opět dostane kávu.

TEREZKA: Já vám závidím. Chytáte zločince, běháte po střeších, potkáváte známé lidi – a já tady jen tvrdnu za barem nebo převlíkám postele blbým luftákům. Nebojte, vás nemyslím. Myslím třeba ty dva. Co přišli, furt se hádají. Předpokládám, že si vyjeli na kulturní zážitek roku. Zavzpomínat na staré časy, kdy se ještě měli rádi. A zatím tu jen její starý pije a ta jeho ho nenechá ani chvíli na pokoji.

ROBERT: Smutný případ. Nechtěl bych tak dopadnout.

TEREZKA: Já jsem tak málem dopadla.

ROBERT: Fakt?

TEREZKA: Ale už je to dávno.

ROBERT: A jak to dopadlo. Dobře?

TEREZKA: Dobře. Opustila jsem ho mezi sedmým a osmým pivem. (zamyslí se) Akorát nevím, jestli si toho všimnul.

Robert dopije pivo.

ROBERT: Hlavně, že to dobře dopadlo. Nebo ne?

TEREZKA: Já myslím, že jo. *(na šoféra)* Ještě kávu?

ŠOFÉR: Díky, ale už musím.

TEREZKA: Tak na cestu?

ŠOFÉR: Jo, díky.

Přebírá od Terezy celou konvici kafe, platí a odchází.

ROBERT: Kolik měl těch káv?

TEREZKA: Čtrnáct. Jezdí s kamionem. Dva roky už nespál.

ROBERT: Tak to jo. No, zítra můžeme zase poklábosit. Dneska už taky musím.

TEREZKA: Ale zítra máte tu akci s tím snajprem.

ROBERT: Aha, já zapomněl. Tak až ho vyřídíme. Dobrou noc.

TEREZKA: Dobrou.

Robert odchází. Z kuchyně přichází kuchařka v civilu, chystá se domů. V ruce drží objemné tašky.

KUCHAŘKA: Taky dobrou noc, zlatíčko. Nachystala jsem ti v kuchyni nějaké tousty, párky a zbylo tam pár porcí polévky, kdyby měl nějaký host chuť.

TEREZKA: Díky. Co ty nudle s kaviárem?

KUCHAŘKA: Jaké nudle s kaviárem?

TEREZKA: No ty, co si objednal ten zpěvák.

KUCHAŘKA: Aha. Udělala jsem mu nudle s mákem a polila to rybím tukem. Nic by nepoznal.

TEREZKA: Teda, kde na ty nápady chodíte?

KUCHAŘKA: Dělala jsem ve školní kuchyni. Bude to ještě?

TEREZKA: Nebude, mistr je unavený.

KUCHAŘKA: Tak to, prosím tě, seškrab do záchodu. Tohle by nežralo ani prase.

TEREZKA: Jinak nic nezbylo?

KUCHAŘKA: (zvedá plné tašky) Jenom pár kousků. No co, celý den jsem nevečeřela.

TEREZKA: Nepozná to ředitel?

KUCHAŘKA: (usměje se) Nezapomeň, že jsem dělala ve školní jídelně. Tak dobrou noc.

TEREZKA: Dobrou.

Kuchařka odchází, Tereška zůstává sama. Uklízí bar a stůl po Vokounové.

OBRAZ 5

Recepce

Ředitel s Alfrédem přicházejí do recepce. Prohlíží si zarámovaný průkaz ZTP z doby Františka Josefa I. Ředitel má sebou učebnici dějepisu.

ŘEDITEL: Alfréde, nemůžu si pomoci, ale kdyby vám tento glejt o zdravotní způsobilosti vydal císař František Josef, muselo by vám být nejméně 110 let. A to ještě v případě, že byste ho dostal už na obecné škole.

ALFRÉD: Dovolíte, pane?

Vezme si od ředitele jeho učebnici a přečte nadpis.

ALFRÉD: Dějepis pro zvláštní školy - to jste zapomněl vrátit, pane?

ŘEDITEL: Samozřejmě, že ne. To tady nechali ti fotbalisti, jak nám rozsekali ten hotel. Já mám řádné základní vzdělání.

ALFRÉD: No, když ale chcete věřit těmto učebnicím.

Hlavním vchodem do penzionu přichází druhý zpěvák Tom Horský, nijak excentricky neupraven, pouze v riflích a ve vytahaném tričku. Jako zavazadlo má pouze větší sportovní tašku. Doprovází ho nadměrně vyvinutá dívka Liliana.

ŘEDITEL: Obslužte pána, já si jdu pro Atlas dějin.

Ředitel odchází.

ALFRÉD: (na Toma) Budete si přát, pane?

TOM: Dvoulůžkový pokoj.

ALFRÉD: Tak to bude problém. Máme už jen jednolůžkové.

LILIANA: Co budeme dělat, broučku?

TOM: Jak to, že nemáte dvoulůžkové?

ALFRÉD: Jsme malý penzion, máme malé pokoje.

LILIANA: To je skandál, to napíšu na fejsbúk.

TOM: Klídek, Lindo, to se vyřeší.

LILIANA: Já jsem Liliana.

TOM: Nešla by tam dát přistýlka?

ALFRÉD: Tak to bude problém. Máme jenom dětské přistýlky.

LILIANA: To by šlo.

TOM: To by teda nešlo, Leono, přece se nebudeš krčit na nějaké přistýlce.

LILIANA: Jsem Liliana. A třeba bychom žádnou přistýlku ani nepotřebovali. Mohli bychom se krčit spolu v jedné posteli.

TOM: Vyloučeno, takovou oběť po tobě nemůžu chtít.

LILIANA: A kde budu teda spát?

TOM: Přespíš v autě.

LILIANA: Už zase?

TOM: Hele, Ljubo, máš tam rádio, deku, stěrače, budeš to tam mít lepší než já.

LILIANA: Ách jo. A přijdeš mi tam dát pusu?

TOM: Ano.

LILIANA: Slibuješ?

TOM: Slibuju, Libuško. Přijdu ti tam dát pusu. A teď už mazej do auta.

LILIANA: Ještě selfíčko.

Vyfoťí si selfie s Tomem a udiveným Alfrédem.

TOM: Pá, Lauro!

LILIANA: Liliana!

Liliana odchází.

TOM: (na Alfréda) Další věc. Potřebuju trezor.

ALFRÉD: Tak to bude problém. Trezor, bohužel, nemáme.

TOM: A kam mám, podle vás, schovat toto?

Hodí na pult svoji tašku a z ní vytáhne dva Zlaté slavíky. Zároveň s nimi předá Alfrédovi i svou občanku.

ALFRÉD: Dva ježci v kleci? Ten hlavolam je dnes nějak populární.

To už se k pultíku vrací i ředitel. Když vidí, co leží na pultíku, začínají se o něj pokoušet mdloby. Vzápětí poznává nového hosta.

ŘEDITEL: Pane Horský, jste to vy? Já vás bez toho cylindru z ostnatého drátu nemohl poznat.

TOM: To je divadlo pro fanoušky. Normálně nosím kšiltovku z vlnitého plechu.

Ředitel se snaží o novém hostu poučit i Alfréda, který mezitím zapisuje zpěváka do seznamu hostů.

ŘEDITEL: Alfréde, vy jste nepoznal našeho předního rockového zpěváka a skladatele? Autora nádherných muzikálů jako Starci na detoxu nebo Kdyby tisíc baskytaristů.

ALFRÉD: Pán tedy nepracuje v železářství? Ale pokud vím, tak se sháněl po hotelovém trezoru.

TOM: To sedí.

ŘEDITEL: Pane Horský, já strašně omlouvám, ale my hotelový trezor nemáme. Zatím nikdo jaksi neprojevil přání ho použít.

TOM: To se divím.

ŘEDITEL: To samozřejmě neznamená, že tady nejsme zvyklí na významné hosty. Dokonce zrovna dnes odpoledne jsme tady ubytovali jednoho vašeho kolegu. Taky zlatého slavíka.

TOM: Koho?

ŘEDITEL: Pana Paulieho.

Tom si neodpustí plivanec na zem.

TOM: Ta kožená nula má nějakého slavíka?

ŘEDITEL: Ano, má ho sebou na pokoji.

TOM: To se divím.

ŘEDITEL: A mohu se zeptat, budete si taky přát pokoj s krbovou římsou. Nebo jste si přivezl vlastní?

TOM: Pane řediteli, já jsem rockový zpěvák. Ne Přemek Podlaha. Všechno, co potřebuji, mám tady.

Přitom si poklepe na svůj bágel. Pak do něho vrátí oba slavíky a bere si klíče od Alfréda.

ALFRÉD: Malý klíč je od pokoje, velký od hlavních dveří.

TOM: Klíče od baru tam nejsou?

ŘEDITEL: Náš bar je vám k dispozici.

TOM: Dokdy je otevřený?

ŘEDITEL: Jak dlouho vydržíte, mistře.

TOM: Takže nonstop, dobrá.

ALFRÉD: Pane, ještě někomu dlužíte pusu.

TOM: Aha.

Tom dá Alfrédovi pusu na čelo. Odchází na pokoj, ale ještě se obrátí na ředitele.

TOM: Ale pane řediteli, pokud se něco stane mým slavíkům, budu činit zodpovědného vás. Já nemůžu za to, jak primitivně máte váš penzion zařízený. Tak na to pamatujte.

ŘEDITEL: Ano, rozumím, ale můžete být klidný. U nás se budou mít jako v bavlncce.

Zpěvák zmizí na chodbě a ředitel si utírá zpocené čelo.

ŘEDITEL: To jsem zvědavý, Alfréde, jak tohleto dopadne.

ALFRÉD: Špatně, pane řediteli, špatně.

Ředitel odchází. Alfréd se protahuje, zívá. Sedá si na židličku v recepci. Scéna potemní.

DĚJSTVÍ II

OBRAZ 6

Recepce, bar

Je hluboká noc, všude je tma, slabě osvětlená je pouze recepce. Najednou se ozve dupot a přibližující se výkřiky. Po chodbě přibíhá Paulie a křičí.

PAULIE: Pomoc! Zloději. Okradli mě! Pomoc!

Takto doběhne až k pultu recepce a začne cinkat na zvonek, kterým se přivolává recepční. Přitom stále křičí to samé.

PAULIE: Zloději, zloději, byl jsem okraden!

Odněkud z recepce se vynoří Alfréd. Je ustrojen do bílé noční košile a na hlavě má noční špičatou čepici s bambulí. Ospale zívá. Paulie se na něho téměř vrhne.

PAULIE: Dělejte něco, okradli mě. Strašní zloději!

ALFRÉD: *(klidně)* Sledujete noční záznam z Parlamentu?

PAULIE: Ne, byl jsem okraden. V tomto hotelu se krade!

ALFRÉD: Ale pane, v každém hotelu se krade. Kvůli tomu se hotely staví. Aby chudí lidé měli aspoň na štědrý večer na stole čistý ručník a kousek mýdla. Jestli vám ručník chybí, půjčím vám svůj.

Za rohem v kumbálku nahmátne ručník a nabízí ho Pauliemu. Ten začíná zuřit.

PAULIE: Kašlu na ručník, kašlu na chudé lidi! Mně ukradli mou cenu!

ALFRÉD: Vy jste měl nějakou cenu?

- PAULIE:** Já měl velkou cenu!
- ALFRÉD:** Ale teď jste bez ceny.
- PAULIE:** Vy jste bezcenný, vy slouho! Okamžitě zavolejte policii!
- ALFRÉD:** Je mi líto. Mám výslovný příkaz volat policii pouze v případě náhlého nepřírozeného úmrtí.
- PAULIE:** A k tomu se právě schyluje! Zavolejte mi ředitele.
- ALFRÉD:** Obávám se, že ani tomuto přání nebudu moci vyhovět, pan ředitel již spí.
- PAULIE:** No tak ho vzbudte! Tady se stal zločin!
- ALFRÉD:** Pan ředitel je ranní ptáče. Když si počkáte dvanáct hodin, bude se vám věnovat.
- PAULIE:** Tak už toho mám dost. Takhle se mnou nejednali ani v Bulharsku!
- Z kapsy vytáhne mobilní telefon a začne v něm něco hledat.*
- PAULIE:** Volám na policii. Jaké mají číslo?
- ALFRÉD:** Číslo popisné?
- PAULIE:** Myslím telefonní číslo! Sto padesát kolik?
- ALFRÉD:** Kolik?
- PAULIE:** Nevím! Kolik?
- ALFRÉD:** Tři!
- PAULIE:** Sto padesát tři! To je divný! Nejsou to hasiči?
- ALFRÉD:** Ne, popeláři.

PAULIE: (křičí) To není možné! Já nechci popeláře! Já chci hasiče!

Z chodby se vynoří ředitel. Na sobě má sametové pyžamo také s dlouhou čepicí s bambulkou.

ŘEDITEL: Co se to tu děje? Hoří?

Paulie nevěřičně zírá na ředitelův úbor a tak se slova ujme Alfréd.

ALFRÉD: Nedělejte si starosti. Náš host zřejmě postrádá čistý ručník.

PAULIE: Ne, já jsem byl okraden.

ŘEDITEL: Ale to se stává, dáme vám okamžitě náhradní. Alfréde.

Kývne na recepčního, který Pauliemu nabídne již jednou odmítnutý ručník. Paulie mu ho vytrhne, utře si do něj už zpocený obličej a mrskne s ním na zem. Potom, mírně uklidněn, si znovu s despektem prohlédne ředitele a osloví ho.

PAULIE: Vy to tady vedete?

ŘEDITEL: Ne, já jsem tady ředitel.

PAULIE: Takže, pane řediteli, teď se podržte něčeho pevného. Někdo mi z pokoje ukradl mého zlatého slavíka.

Ředitel zavravorá a v hrůze se mu podlamují kolena. Chce se podržet Alfréda, ale ten ukáže na zarámovaný průkaz. Ředitel se podrží recepce.

ALFRÉD: Ten hlavolam?

PAULIE: Není to žádný blbý hlavolam. Je to vzácná cena strašlivé hodnoty a někdo mi ji ve spánku ukradl. Vy teď ihned zavoláte policii, která to tady prohledá od půdy až do sklepa a tu cenu mi najde. A na závěr zatkne tady toto individuum, které svou neschopností napomáhá zločinu.

(ukazuje na Alfréda) Takže, konejte svou povinnost.

Ředitel se probere z letargie.

ŘEDITEL: Ne, to nejde! Žádnou policii volat nebudu. Dokážete si představit ten skandál? Už zítra byste byl na prvních stránkách všech bulvárů. Paulie byl okraden! Paulie přišel o Zlatého slavíka! A náš penzion by asi taky pěkně proprali.

PAULIE: To zní hrozně. To je jako kdyby napsali Paulie je neschopný idiot.

ALFRÉD: To je přesné, pane.

PAULIE: A s tím hotelem máte taky pravdu. Už vidím, jak ti pisálci zjišťují, kolik stojí noc v tomhle pajzlu. Pak budou tvrdit něco o šetřílkovi.

Ředitel mohutně příkyvuje.

ŘEDITEL: Přesně tak. Takový pajzl.

PAULIE: Co navrhuje, pane řediteli?

Ředitel se zamyslí a začne jednat.

ŘEDITEL: Kdo všechno ví, že jste tady?

PAULIE: Nikdo. Není to nic, čím bych se chtěl chlubit.

ŘEDITEL: Výborně. Alfréde, prošel v poslední někdo dovnitř nebo ven?

ALFRÉD: Nikdo. Na to dám krk.

ŘEDITEL: Tak je to jasné, pachatelem je někdo z hostů.

Paulie se podezřele zadívá na recepčního.

PAULIE: Nebo z personálu. Ale co když ten zloděj přišel oknem?

ŘEDITEL: To je nemožné. Na všech oknech v přízemí jsou mříže a zadní vchod je zazděný.

PAULIE: A to proč?

ŘEDITEL: Nebyl to vždycky penzion. Podívejte se, navrhuji tohle. Počkáme do rána a pak vlastními silami prohledáme celý penzion. Mám klíčky od všech místností, my toho slavíka najdeme.

PAULIE: A co když ne?

ŘEDITEL: Tak vám ho Alfréd zaplatí ze svého. Beztak je to určitě jeho vina. A je to vyřešené.

Paulie se na Alfréda zlomyslně ušklíbne. Ten ani teď neztrácí klid.

ALFRÉD: Ty Věstonické Venuše budou stačit tři?

Poznámka zůstane viset ve vzduchu, protože všechny přítomné zaujme podezřelý zvuk cinkajícího nádobí z baru utopeného ve tmě. Ředitel uchopí Pauliho za rukáv.

ŘEDITEL: Co to bylo?

ALFRÉD: (tajemně) Duch umučeného trestance.

PAULIE: Blbost. To bude určitě ten zloděj. Běžte tam a chyťte ho.

Řediteli se do baru příliš nechce.

ŘEDITEL: Alfréde, máte u sebe nějakou zbraň?

ALFRÉD: Ano. Ve sklepě mám protipěchotní minu.

ŘEDITEL: Tak to jsem neslyšel. Někakou zbraň, kterou povoluje mezinárodní právo, nemáte?

PAULIE: Nemáte kulomet, sluho?

ALFRÉD: Nemám. Buďte rád.

ŘEDITEL: Ale byl jste ve válce, něco jste se tam o boji naučil, ne?

ALFRÉD: Ano, naučil jsem se házet yperitové granáty. Bohužel mi je všechny na konci války zabavili.

PAULIE: Nechte toho, já hrál v posledním muzikálu mistra Shaolinu. Myslím, že vám dokážu radit. Pojďme tam všichni.

Všichni jdou pomalu do baru. První ředitel. V baru vládne tma. Na stole má někdo položenou hlavu a pomalu se probouzí. Je to druhý zpěvák Tom Horský a mezi prázdnými lahvemi marně hledá nějakou nedopitou. Podaří se mu akorát převrhnout jednu sklenku, která s hlasitým cinkotem padá na stůl.

ŘEDITEL: Rozsviňte!

V tu chvíli se rozsvítí světlo v baru a všichni tři hrdinové z recepcce zakřičí a chtějí se na potencionálního zloděje vrhnout. Poznají Toma a zarazí se. Tom těžkopádně zaostřuje na členy noční výpravy, ale poznává je.

TOM: Osobně dávám přednost bílým myškám. Ale vy taky ujdete.

PAULIE: Tom Horský? Co ten tady dělá?

ŘEDITEL: Ubytoval se chvíli po vás. Zřejmě přijel taky na festival.

PAULIE: Takže tady je Tom Horský? V tom případě je to jasné. Zloděje už nemusíme hledat, tady sedí!

Dramaticky přitom gestem označí Toma jako hlavního pachatele.

ŘEDITEL: Ale proč by to dělal?

PAULIE: Jeden motiv bych měl. Je to závistivý parchant.

Skloní se k Tomovi a začne s ním třást.

PAULIE: Slyšíš, ty zloději, kde je moje cena?

Tom má velké problémy zaostřit na dotěrného útočníka.

TOM: Tys nikdy neměl žádnou cenu. Tys byl vždycky nula.

ALFRÉD: Na to už jsem pána upozorňoval.

Paulie s ním začíná třepat ještě zuřivěji.

PAULIE: Ty parchante! Loni jsi mi vyfoukl roli v nekonečném seriálu a teď mi ještě kradeš ceny!

To už zasahuje ředitel a Paulieho od Toma odtrhává.

ŘEDITEL: Nechte toho. Pan Horský nám to jistě vysvětlí.

Tom se zkouší chaoticky upravovat po Paulieho konfrontaci. Rukou si oprašuje tričko a do úst si strká doutník, ze kterého ještě kape voda z převrhnuté láhve a zkouší ho roztahat.

TOM: Já nic svému deliriu nemusím vysvětlovat. Já jdu spát.

ALFRÉD: Dovolím si pána doprovodit.

Alfréd pomůže Tomovi na nohy a pomalu s ním odchází na chodbu.

TOM: Děkuju ti Vochumúrko.

Paulie je zděšeně sleduje.

PAULIE: A co moje cena?

ŘEDITEL: Tohle nemá cenu. Do rána se z toho vyspí a pak si ho podáme.

Oba také odcházejí.

PAULIE: Já mu ukážu, komediantovi!

OBRAZ 7

Bar, recepce

Ráno v baru. Přichází Tereзка a chystá si věci k snídani - konvice, hrníčky. Uklízí stůl po Tomovi. Přichází Robert s ručníkem kolem krku.

ROBERT: Dobré ráno.

TEREZKA: Dobré ráno. Byl jste cvičit?

ROBERT: Samozřejmě. Kondice je u nás agentů alfa beta.

TEREZKA: A omega?

ROBERT: Někdy i omega.

TEREZKA: Co si dáte k snídani?

ROBERT: Jaký máte výběr?

TEREZKA: (zamyslí se) Párky.

ROBERT: Aha. Jaké?

Tereзка se podívá za pult někam ke kuchyni.

TEREZKA: Dva dlouhé a tři takové kratší.

ROBERT: Dva kratší budou myslím stačit.

Přichází paní Vokounová. Je trošku nesvá.

VOKOUNOVÁ: Dobré ráno. Manželovi není nejlíp. Může, prosím, dostat snídani na pokoj.

TEREZKA: Samozřejmě. Co to bude?

VOKOUNOVÁ: To co vždycky.

TEREZKA: Pivo a rum?

VOKOUNOVÁ: Máte ještě něco jiného?

TEREZKA: Párky.

VOKOUNOVÁ: Výborně, ty budou stačit.

TEREZKA: A pro vás?

VOKOUNOVÁ: Mě bude stačit kafe. S rumem.

TEREZKA: Jak si přejete.

Vokounová opět odchází. Tereзка připravuje snídaně. Přichází kuchařka s prázdnými taškami.

KUCHAŘKA: Dobré ráno, zlatíčko. V kuchyni všechno v pořádku?

TEREZKA: V kuchyni jo.

KUCHAŘKA: Řezník mi dal nějaké zbytky pro psa. Udělám výborný hovězí vývar!

TEREZKA: Už se těším.

KUCHAŘKA: Ještě večer na něho budete vzpomínat!

TEREZKA: Toho se bojím.

Kuchařka mizí v kuchyni.

ROBERT: Co to bylo v noci za kravál?

TEREZKA: (*spiklenecky*) To je tajné.

ROBERT: Tajné? Nezapomínejte, že jsem agent s pověřením přizabíjet.

TEREZKA: Stejně byste se to dozvěděl. Tomu zpěvákovi Pauliemu včera v noci někdo ukradl Zlatého slavíka, jak se s ním vytahoval.

ROBERT: Ukradl? A volali jste policii?

TEREZKA: Kdepak. Ani Paulie ani náš ředitel nechtějí skandál. Prý to budeme tutlat a Slavíka si najdeme sami. Aspoň ti dva se tak chvástají. Už dvě hodiny prolézají celý hotel a šmejdí po všech cimrách. Myslí si, že to ukradl někdo z nás.

ROBERT: To je zajímavé. Půjdou i ke mně?

TEREZKA: Asi jo. Musí to převrátit všechno naruby.

ROBERT: Ale to je nesmysl. Penzion je sice malý, ale míst k úkrytu je tady tolik, že ti dva na to nemůžou stačit. U nás bereme na podobné štáry zkušený tým dvanácti lidí plus pyrotechnika. A dva snajpy na jištění, samozřejmě.

Mezitím na recepci přijde ředitel a volá Terezku.

ŘEDITEL: Terezko! Můžete prosím?

TEREZKA: Tady máte ty párky, já letím.

Podá Robertovi talířek na bar a jde do recepcie za ředitelem.

TEREZKA: (na ředitele) Tak jak to jde?

ŘEDITEL: Ani nemluvte. Paulie zuří, Alfréd vyhrožuje, že mu vypálí rodnou vesnici a Slavík pořád nikde. Jsou tu ještě někde klíče od pudy a od sklepa?

Terezka je v recepci najde a podá mu je.

TEREZKA: To jsou tyhle. Ale nevím, jestli to má smysl.

ŘEDITEL: Někde tu být musí!

TEREZKA: A proč neoslovíte toho detektiva. Třeba by vám s pátráním pomohl.

ŘEDITEL: Kdo?

TEREZKA: Je u nás ubytovaný agent bezpečnostní služby. Podobnými věcmi se živí.

ŘEDITEL: Terezko, vy jste nás zachránila! Kde najdu toho dobrodruha?

TEREZKA: Snídá na baru. Takový mladý, šikovný...

ŘEDITEL: Na baru, dobrá. Myslíte, že dokáže být diskrétní?

TEREZKA: Má to v popisu práce.

ŘEDITEL: Jdu to navrhnout Paulimu. Snad bude souhlasit. A vás poprosím o úklid na jedničce. Paulie to tam obrátil vzhůru nohama.

TEREZKA: Ale na jedničce přece bydlím já!

ŘEDITEL: Já mu to taky říkal. Ale musel si prohlédnout všechno.

TEREZKA: To je ale prase!

Oba dva odcházejí.

OBRAZ 8

Bar

Do baru naopak přichází pan Boušek. Když uvidí Roberta, přisedne si na baru k němu.

BOUŠEK: Mohu si přisednout?

ROBERT: Prosím.

Boušek si sedne a začne pozorně sledovat Roberta, jak pojídá párek. Ten je z toho trošku nervózní a tak raději navazuje slovní konverzaci.

ROBERT: Slečna si odskočila, za chvíli tu bude.

BOUŠEK: Nevadí, já mám času dost. Jsem totiž v penzi.

ROBERT: No, musíme tam všichni.

BOUŠEK: Přesně. Někdo dřív, někdo později. To mně připomíná - jste už pojištěný proti úrazu bleskem?

ROBERT: Bojím se odpovědět.

BOUŠEK: Takže nejste. Je to novinka. Skoro ještě nikdo to nemá.

ROBERT: Aha. Předpokládám, že budete tak hodný a seznámíte mě s celou problematikou. A na konci mě slavnostně pojistíte.

BOUŠEK: (radostně) Je vidět, že pán je profesionální pojištěnec.

ROBERT: Bohužel vás zklamal, mám ještě nějakou práci. Omluvte mě.

BOUŠEK: (pohlédne k nebi) Pane Bože, zbořil by se svět, kdyby za mnou přišel někdo dobrovolně?

Robert si bere talířek a sedá si raději ke stolu. Boušek zůstává na baru a ujídá z košíku chléb. Do baru přichází ředitel. Rozhlíží se a pak zamíří k Bouškovi.

ŘEDITEL: Prosím vás, vy jste ten agent?

BOUŠEK: No ano.

ŘEDITEL: Měl bych zájem o vaše služby.

Boušek se zakucká chlebem.

BOUŠEK: To myslíte vážně? (pohlédne k nebi) To jde teda rychle.

ŘEDITEL: Semlelo se to opravdu rychle. Ale všechno musí zůstat mezi námi, rozumíte? Je to příšerně tajné.

BOUŠEK: Diskrétnost patří k našemu řemeslu. A o co byste měl zájem konkrétně?

ŘEDITEL: Jde mi o jeden předmět.

BOUŠEK: Asi o nějakou vzácnost.

ŘEDITEL: Ano. Něco jako Věstonická venuše, akorát třikrát dražší.

Bouška tato informace málem položí.

BOUŠEK: To bude teda kláda.

ŘEDITEL: To je mi jasné. Ale potřebujeme to co nejrychleji, nejlépe ještě dneska.

BOUŠEK: To vám nemohu slíbit, musím se spojit s centrálou.

ŘEDITEL: S centrálou, aha. A nešlo by to tak nějak jako jenom mezi námi? Samozřejmě nebudete škodný.

BOUŠEK: To nebudu ani tak. Po takovém ternu už nebudu muset pracovat ani v důchodě.

ŘEDITEL: A kolik si tak účtujete? Mám něco v pokladně.

BOUŠEK: V takových případech chodí pravidelné měsíční platby na náš účet. V řádech až několik desítek tisíc.

ŘEDITEL: (zklamaně) Abych pravdu řekl, myslel jsem, že byste to tak nějak jako ve vlastním volnu pořešil, spíš jako vedlejšák.

BOUŠEK: A co kdyby to někdo ukradl? Myslíte, že bych to jako platil ze svého? Vždyť byste nic nedostal.

ŘEDITEL: Ale ten předmět se už ztratil. Lépe řečeno byl ukraden. Dnes v noci.

Boušek si otře čelo kravatou a napije se z vázičky s květinou.

BOUŠEK: Pane řediteli, za to jsou dost přísné tresty.

ŘEDITEL: A já vím. Ten blbec mi vyhrožuje, že mě narve do pračky a zapne na tisíc otáček.

BOUŠEK: Já se obávám, že tady moje kompetence končí. Jestli chcete pojistit proti blesku, prosím, jsem váš člověk. Ale zpětně pojišťovat Věstonické venuše, to bohužel.

ŘEDITEL: Já nechci nic pojistit, já je chci najít!

BOUŠEK: Bohužel, ani to nepůjde.

ŘEDITEL: Jak to? Jste přece agent, ne?

BOUŠEK: Ano, jsem hrdý agent České národní pojišťovny. Toho času na pracovní penzi.

ŘEDITEL: Vy jste pojišťovák? Ale Tereza mě říkala, že tady u okna sedí mladý a šikovný agent.

BOUŠEK: To sedí.

ŘEDITEL: Ale ne pojišťovák.

BOUŠEK: Ach jo, myslím, že vím, koho myslela.

Ukáže na Roberta, který právě dojedl a odchází z baru pryč. Ředitel se za ním rozbíhá. Boušek odchází pomalu za nimi a mizí na chodbě.

OBRAZ 9

Recepce

Když jde Robert kolem recepce, dohání ho ředitel.

ŘEDITEL: Pane, pane, můžete na momentíček?

Robert se zastavuje.

ŘEDITEL: Prosím vás, pane...

ROBERT: Jurečka. Robert Jurečka.

ŘEDITEL: (nadšeně) Ahá, jste to vy!

ROBERT: To si nejsem jistý. Co potřebujete?

ŘEDITEL: Vaše služby. Samozřejmě diskrétně. A nebudete škodný.

ROBERT: Nerozumím.

ŘEDITEL: Asi víte, co se tady stalo.

ROBERT: Zaslechl jsem něco. Někdo ukradl Zlatého slavíka.

ŘEDITEL: Ukradl. U nás se nekrade! Prostě si ho někdo, asi omylem, vypůjčil, určitě ho chce jednou vrátit, až půjde zase kolem, ale pan Paulie by byl přece jenom raději, kdyby ho měl už teď.

ROBERT: Hned je to jasnější. A co já s tím?

ŘEDITEL: Slečna Terezka mi naznačila, že vy jaksi tento, pracujete...

Ředitel ztiší hlas do šepotu a rukama naznačí škrcení. Robert nechápe.

ROBERT: Pracuju v prádelně?

ŘEDITEL: Ale ne.

Naznačuje střelení, mlácení, řízení vrtulníku... Robert hádá povolání.

ROBERT: Kovář? Ne, programátor. Zahradník!

ŘEDITEL: (šeptem) No jste přece agent bezpečnostní služby, ne?

ROBERT: Vlastně ano.

ŘEDITEL: No ták! Přesně vás potřebujeme. Vy nám toho Slavíka najdete!

ROBERT: Já?

ŘEDITEL: Podívejte se, pane Jurečka, co vám to udělá. Vy jste profesionál, pro vás to bude hračka. Zachráníte pověst našeho penzionu i Paulieho.

ROBERT: Já jsem agent bezpečnostní služby. Ne jejího veličenstva.

ŘEDITEL: Slečna Terežka o vás tak pěkně mluvila.

ROBERT: Terežka? Mluvila?

ŘEDITEL: Však víte. Vy agenti.

Pantomimou naznačuje svádění a obscénní pohyby, co všechno agenti s holkama dělají. Tomuto vystoupení přihlíží i Tom, který prochází do baru. Vystoupení ho samozřejmě zaujme.

TOM: Ehm, je otevřený bar?

ŘEDITEL: Ano. Slečna Terežka za chvíli přijde. Má nějakou práci.

TOM: To vidím.

Tom odchází a sedá si k baru.

ŘEDITEL: Tak co, pane Jurečka, plácneme si? Nebudete škodný. Ubytování máte grátis a v případě úspěchu vám mistr Paulie určitě také nezůstane nic dlužen.

ROBERT: Tak dobrá, ale jen kvůli slečně Terezce. A bez záruky. Taky se může stát, že cena už tady dávno není a já vám ji po celém světě hledat nebudu. Opravdu, nečekejte zázraky.

ŘEDITEL: To je jasné, chápu, že nejde zrovna o národní bezpečnost. Ale buďte klidný, ta cena tady určitě je.

ROBERT: Kdy že se ta krádež stala?

ŘEDITEL: Kolem jedné ráno. Jediný, kdo nespal, byl Tom Horský. Možná, když začnete s ním, budeme mít toho slavíka ještě před obědem (*ukazuje k baru*)

ROBERT: Přehnaný optimismus škodí zdraví.

ŘEDITEL: Zkuste to.

Ředitel Robertovi naznačuje, aby šel a že mu drží palce. Sám odchází do chodby pryč. Robert jde do baru.

OBRAZ 10**Bar**

Robert přichází za Tomem na bar. Sedá si vedle něj. O chvílku později přichází za bar Terezka.

TEREZKA: Omlouvám se za zdržení. Jeden host se v mém pokoji trochu vyřádlil.

TOM: Ano, ředitel už naznačoval.

TEREZKA: Co to bude, pánové?

TOM: Whisky. Dvojitou.

ROBERT: (na Toma) Dáváte si vyprošťováka?

TOM: Snídám. Já si dám vyprošťováka až v hrobě. Co chcete, podpis?

ROBERT: To ne. Víte, já jsem dostal, tak nějak, na starosti tu včerejší krádež Zlatého slavíka. A bylo mi naznačeno, jestli se neurazíte, že byste ji mohl mít na svědomí vy.

Terezka mu naservíruje sklenici whisky a Tom ji na jeden zátah vyprázdní. Pak se zadívá na Roberta.

TOM: Ten srab Paulie poslal místo sebe vás? Já mám slavíky dva, proč bych to dělal?

ROBERT: Tři jsou víc než dva.

TOM: Je to závistivý parchant. Já vám něco řeknu. Být vámi, tak si zjistím, jestli toho slavíka doopravdy měl. Taková nula, jako je on, za co by to asi tak dostal?

ROBERT: Za zpěv?

TOM: Slyšel jste ho někdy zpívat? To je vytí postřeleného orangutana z pytláckého džípu. To se opravdu nedá poslouchat.

ROBERT: Zlatý slavík je, pokud vím, cena za popularitu.

TOM: A tu on nikdy neměl.

ROBERT: Ale tak určitě existují nějaké statistiky, kde se to dá zjistit.

TOM: To je vaše práce, já mám svojí dost. (*na Terezku*) Ještě jednu.

ROBERT: V pořádku, to si teda ověřím. A můžu se vás zeptat, kde jste byl včera v noci?

TOM: Kde bych byl? Šel jsem se na pokoj ubytovat a pak jsem si zašel na jedno do baru. Tady mě pak taky našli. A kdybyste chtěl někoho, kdo mi to dosvědčí, tak jednu krásnou svědkyni máte přímo před sebou.

Terezka dolévá na pultu Tomovi z plné láhve whisky jeho sklenici a dotaz zaslechne.

TEREZKA: To je pravda. Pan Horský tady seděl asi do jedenácti.

Robert si vezme z barového pultu několik papírových táček pod pivo a na jeden z nich si začne psát poznámky k výpovědi.

ROBERT: Pak někam odešel?

TEREZKA: Ne, pak si tady lehnul. Nakonec jsem ho tu nechala samotného. Nešlo s ním hnout.

Tom se usměje, jako by to byla nějaká zásluha. Připíjí Terezce na zdraví. Robert přemýšlí nahlas.

ROBERT: Ta cena zmizela v jednu ráno. To jste mohl krásně stihnout. Potichu se vykrást, vplížit se k němu do pokoje a nenápadně vzít toho slavíka.

Tom místo odpovědi jen ukáže na Terezku, čímž ji předá slovo.

TEREZKA: No, jak jsem včera viděla pana Horského, tak ten nebyl schopen cokoliv dělat nenápadně. Natož se někam plížit nebo se někam krást. I když trochu plížení tam bylo.

TOM: Uklouzl jsem na ledu.

TEREZKA: Rozlil jste láhev na šampus!

TOM: Spadl mi tam doutník.

ROBERT: Víte co? Tak já ještě prověřím toho Paulieho. Je tady někde internet?

TEREZKA: Tady, na baru.

TOM: No, jestli je výslech u konce, tak já se odporučím na pokoj. Čeká mě těžký boj.

TEREZKA: S Pauliem?

TOM: S kocovinou. Dejte tady Maigretovi jednu na mě.

Z pultu vezme plnou láhev whisky

TOM: Tohle si беру sebou.

TEREZKA: Bude vám to stačit?

TOM: Do oběda.

Tom odchází. Na baru zůstává Robert s Terezkou.

TEREZKA: Asi vám moc nepomohl.

ROBERT: Ale jo. Vypadá to, že ho můžeme z krádeže vyloučit. Ačkoliv, člověk nikdy neví. Mohli bychom se podívat na ten internet.

TEREZKA: Co mám najít?

ROBERT: Nejlépe seznam všech zpěváků, kteří dostali v historii nějakého Slavíka.

Tereзка něco tuká do počítače.

TEREZKA: Tady to je. *(po chvíli čtení)* Ale Paulieho tam nikde nevidím. To je divné, já jsem toho Slavíka ale viděla.

ROBERT: A nevíte, kam si ho schoval?

TEREZKA: Neschoval. Vystavil na krbovou římsu. Tu si taky dovezl.

ROBERT: Jak jinak. Znáám zpěvačku, která si sebou vozí i živý oheň.

TEREZKA: Myslíte Vondráč...

ROBERT: *(poplašeně)* Nevyslovovat! Chcete mít na krku žalobu?

Oba se opatrně rozhlédnou kolem. Robert se podívá za bar na počítač.

ROBERT: Takhle ten Slavík vypadal?

TEREZKA: Jo, to je on.

ROBERT: Vypadá to, že na každou cenu vyrývají jméno majitele. Nevšimla jste si, jestli tam to jméno měl?

TEREZKA: No jo, něco tam bylo. Ale co, to jsem nestudovala. Ten Paulie byl tak slizký.

ROBERT: Něco na vás zkoušel?

TEREZKA: Opravdu jenom zkoušel. Myslím, že to ani nemyslel vážně. Spíš, že se to od něho očekává. *(zamyšleně)* On ten večer ještě čekal dámskou návštěvu. To mi sám řekl.

ROBERT: Opravdu? Zajímavé. Jestli si třeba nevymýšlel. Potřeboval jenom udělat dojem. Takové mistry známe.

TEREZKA: Ano? A odkud?

ROBERT: No, tak my z těch speciálních jednotek, co chráníme ty celebrity... Na pódiu jsou mistři, to jo, ale jak dojde na balení holek, všichni se zmůžou akorát tak na „Dej si panáka a pojd' se mnou na pokoj, bejby.“

Terezku to zaujme a nakloní se Robertovi blíž.

TEREZKA: No to mě zajímá. A na co se zmůžou příslušníci speciálních jednotek?

ROBERT: (značně nejistě) Tak to je případ od případu, slečno. My nejsme zdaleka tak drsní, jako když střílíme teroristy nebo...

TEREZKA: Ano?

ROBERT: (zmateně dokončuje) ...nebo když střílíme teroristy.

TEREZKA: A děláte ještě něco jiného, než střílíte teroristy?

ROBERT: No, občas střílíme i bojovníky za svobodu.

Terezka se zasměje a najednou zvažní. Na něco si vzpomene.

TEREZKA: Ale víte co? On tu dámskou návštěvu v noci opravdu měl. Kolem půlnoci jsem šla ještě zhasnout na chodbu a slyšela jsem tam ženský smích.

ROBERT: Z kterého pokoje?

TEREZKA: Těžko říct. Ale bylo to tam odněkud zezadu, jak má pokoj.

Robert si to poznačí na další pivní tácek.

ROBERT: Asi zajdu za Alfrédem a trochu ho vyzpovídám.

TEREZKA: Tak já taky poletím. Paulie odešel na generálku, tak mu vygruntuju. Taky spíte doma v botách?

ROBERT: Jo, v botách a v kukle. Já to mám v náplni práci.

Tereзка se zasměje a nabídne Robertovi ruku.

TEREZKA: Budu vám držet palce. Já jsem Tereza.

Robert ji stiskne.

ROBERT: Jurečka. Teda Robert Jurečka.

TEREZKA: Agent se nezapře. Tak ahoj.

Robert odchází do recepce. Tereзка ještě uklidí na baru a taky odchází.

OBRAZ 11

Recepce

Robert přechází z baru na recepci. Nikdo tam není, tak Robert použije zvonku na pultíku.

ALFRÉD: (pouze hlas) Moment!

Robert chvílku čeká a za chvíli opět cinkne na zvonek.

ALFRÉD: (pouze hlas) Moment!

Robert opět cinkne na zvonek.

ALFRÉD: (pouze hlas, vztekle) Ein moment, bitte!

Robert toho nechá a během čekání si prohlíží Alfrédův průkaz ZTP. Za chvíli začne zvonit telefon v recepci. Alfréd vletí do recepce a vztekle se podívá na Roberta. Tomu vyletí ruce vzhůru. Telefon zvoní a Robert naznačí Alfrédovi, že jde o telefon.

ALFRÉD: Nieder.

Zvedá sluchátko, Robert dává ruce dolů.

ALFRÉD: (do telefonu) Prosím, bitte.
(poslouchá)
Ano, rozumím. Jak dlouho?
(poslouchá)
Musíte okamžitě intubovat.
(poslouchá)
Tři mililitry hydrokortizonu do srdce. A fýzák.
A teplý čaj.
(poslouchá)
Není zač. Zase se ozvěte.

Alfréd pokládá sluchátko. Obracejí se Robertovi.

ALFRÉD: Přál jste si, pane?

ROBERT: Ano. Chtěl jsem se zeptat... (*zamyslí se, nedá mu to*) Kdo to byl?

ALFRÉD: Ten hovor?

ROBERT: Ano.

ALFRÉD: Nějaký omyl. To se u těchto moderních vynálezů stává.

ROBERT: Aha, ano. Prosím vás, vyšetřuju tu včerejší krádež. (*zase se zamyslí*) Vy jste lékař?

ALFRÉD: Já a felčar? Kdepak.

ROBERT: Aha, no, odpovíte mi na pár otázek?

ALFRÉD: Co byste chtěl vědět?

ROBERT: Všechno o včerejším večeru. Jestli jste si nevšiml něčeho podezřelého a tak.

ALFRÉD: Rozumím. Ale ono se toho moc nestalo. Vlastně ano. Kolem čtvrt na dvanáct přišel pan Vokoun, že jde venčit psa. To bylo podezřelé.

ROBERT: Proč? Tak pozdě?

ALFRÉD: To ani ne. Ale neměl psa. A co se týká jeho rovnováhy, tak tu si sebou taky nevzal.

Robert si vytáhl další pivní podtácek a značí si na něj Alfrédovu výpověď.

ROBERT: Takže odešel ven?

ALFRÉD: Spíš vystřelil.

ROBERT: Jak to?

ALFRÉD: Na recepci přiběhla paní Vokounová. Byla vzteky bez sebe. Řádila jako partyzáni na východní frontě.

- ROBERT:** Vyběhla za manželem?
- ALFRÉD:** Ne, ven do tmy se jí nechtělo.
- ROBERT:** Takže se vrátila na pokoj.
- ALFRÉD:** Hned ne. Ještě čekala na Terezku.
- ROBERT:** Jak to?
- ALFRÉD:** Vokoun odešel s jejími klíči. A Terezka má univerzál. Jenomže ta měla na baru ještě jednoho hosta a nevěděla, co s ním.
- ROBERT:** Toma Horského.
- ALFRÉD:** Ano. Ptala se mě, jestli bych jí ho nepomohl odtáhnout na pokoj. Já jsem ale, bohužel, hrdým majitelem průkazu ZTP a nemohu přenášet žádné umělce. Tak jsme se dohodli, že ho tam nechá spát na stole. A když tam bude ještě ráno, tak ho probereme dřív, než přijdou první hosté na snídani.
- ROBERT:** Terezka šla potom spát?
- ALFRÉD:** Zřejmě ano. Zhasla v baru a odešla s paní Vokounovou do patra.
- ROBERT:** Celou tu dobu byl pan Paulie na pokoji?
- ALFRÉD:** Předpokládám, že ano. Objednal si luxusní večeři, na kterou nepřišel. Byl prý příliš unavený.
- ROBERT:** Co bylo dál?
- ALFRÉD:** S tou večeří?
- ROBERT:** Ne, s vámi. Co jste dělal vy?

- ALFRÉD:** Zamknul jsem hlavní vchod a pozhasínal jsem v recepci. Pak jsem se k odpočinku uložil i já. Kolem jedné pak přiběhl pan Paulie a stěžoval si, že mu někdo ve spánku ukradl ten hlavolam.
- ROBERT:** Takže pokud byl hlavní vchod zamknutý, nemohla se kupříkladu nějaká dámská návštěva dostat nepozorovaně dovnitř?
- ALFRÉD:** Vyloučeno. Musela by zvonit. A ani pak si nejsem jistý, zdali bych dotyčnou dámu pustil do našeho slušného podniku. Možná tak na Štědrý den.
- ROBERT:** Hm, a kdo tedy kradl? Vy jste spal celou dobu?
- ALFRÉD:** Jsem snad já podezřelý z krádeže toho hlavolamu? Prosím, jsem ochoten podrobit se důkaznímu řízení, můžete mi proměřit ušní boltce a velikost lebky, pokud se tím prokáže má nevina.
- ROBERT:** Ale kdepak. Já jsem spíš myslel, jestli spíte tvrdě. Jestli se někdo nemohl dostat dovnitř prostě násilím.
- ALFRÉD:** Já spal naposledy tvrdě na obecné škole. A od války nespím skoro vůbec. Slyším každý šramot a při sebepodezřelejším hluku už nasazuju bajonet.
- ROBERT:** Tak vám děkuji, to bude asi vše.
- ALFRÉD:** Snad jsem vám příliš nepomohl.
- ROBERT:** Nevíte, kde je paní Vokounová?
- ALFRÉD:** Odpočívá v pokoji.

Robert se s podezřením podívá na Alfréda.

- ROBERT:** Můžete mi ji zavolat? Že ji moc moc prosím. Děkuji.

Alfréd vytáčí číslo pokoje.

ALFRÉD: (do telefonu, přísně) Tady recepce. Máte okamžitě přijít tady dolů.
(poslouchá)
Ano, okamžitě. Sofort!

Alfréd pokládá sluchátko, Robert mu hrozí.

ROBERT: Víte, co znamená prosím?

ALFRÉD: Bitte?

Robert mávne rukou a čeká na Vokounovou. Mezitím přichází na recepci finanční kontrola. Jde o dvě ženy přísného vzhledu. Nejprve si prohlížejí interiér penzionu, Alfréd je zvědavě pozoruje. Potom jdou přímo k Alfrédovi. Prokazují se průkazem.

KONTROLA #1: Dobrý den. Finanční úřad, kontrola z daňové správy.

ALFRÉD: To se mi ulevilo. Já myslel, že jste další hosté.

KONTROLA #2: Máte právo nevyprávět. Všechno, co od této chvíle řeknete, použijeme proti vám. A rádi.

ALFRÉD: Já jsem tady jenom na brigádě. Ani nevím, jak se ten podnik jmenuje.

KONTROLA #1: Máte právo na advokáta Sokola. Pokud vás bude zastupovat, budete automaticky považován za nevinného. Pokud si ho nemůžete dovolit, máte smůlu.

ALFRÉD: My nemáme ani na počítač.

KONTROLA #2: Jak teda vedete účetnictví?

ALFRÉD: My si věříme.

KONTROLA #1: Máte EET?

ALFRÉD: Samozřejmě. Plný sáček.

KONTROLA #1: Sáček?

ALFRÉD: Je to sice svinstvo, ale sypeme to, kde se dá. A nenajdete u nás ani jednu štěnici.

KONTROLA #2: On myslí DDT.

KONTROLA #1: To je u nás přece přísně zakázané.

ALFRÉD: To je spíš takové doporučení.

KONTROLA #2: Kde máte platební terminál k EET?

ALFRÉD: Termi co?

KONTROLA #2: K evidování EET potřebujete nějaký program nebo terminál.

ALFRÉD: Ale my to sypeme jenom tak od oka. Na to nepotřebujeme žádného terminátora.

KONTROLA #1: Vypadá to, že budeme potřebovat posily.

ALFRÉD: Mám právo si zavolat?

KONTROLA #1: Pouze jeden hovor.

Alfréd začne vytáčet číslo.

KONTROLA #2: Doufám, že voláte svému šéfovi.

ALFRÉD: Ne, erotickou linku. Taky zkazíte člověku každou radost.

Začne vytáčet nové číslo. Po chvíli začne hovořit s ředitelem.

ALFRÉD: Dobrý den, pane řediteli.
(*poslouchá*)
Nechtěl jsem rušit, ale je tady terminátor a požaduje po nás DDT.
(*poslouchá*)
Ne, neupíjel jsem petrolej. Víím, že ho máme málo.
(*poslouchá*)
Jsou dvě, prý z finančáku.

(poslouchá)

Aha, to jsou ty dvě obálky v šuplíku. Rozumím, konec.

Alfréd ukončí hovor a z pod stolu vytáhne dvě obálky, které předá kontrole.

ALFRÉD: Tohle teď používáme místo DDT. Bude to stačit?

KONTROLA #2: Zatím.

Obě kontrolorky odcházejí a první se ještě vrací k recepci. Chvilí se dívá na Alfréda.

KONTROLA #1: Já se vrátím.

Odejde a na recepci přichází paní Vokounová.

OBRAZ 12

Recepce

VOKOUNOVÁ: (vystrašeně) Co se děje! Proč tady děláte takový poplach?

ALFRÉD: Štára. Vyšetřování.

VOKOUNOVÁ: Ale já jsem nic neprovedla!

ALFRÉD: To se teprve ukáže.

A ukáže na Roberta. Pes očichává Roberta a všelijak se k němu lísá.

VOKOUNOVÁ: Vy jste od policie?

ROBERT: (nejistě) Ne tak docela. Byl jsem pověřen pátráním po odcizeném předmětu v tomto penzionu.

VOKOUNOVÁ: Myslíte toho Zlatého slavíka?

ROBERT: Jak víte, že zmizel Zlatý slavík?

VOKOUNOVÁ: Přistihla jsem ve svém pokoji ředitele penzionu, jak mi prohrabává postel. Tak jsem na něho uhodila.

ROBERT: On vám to prozradil? To mělo být tajné.

VOKOUNOVÁ: Napřed se vytácel, to je pravda. Tvrdil, že probíhá celostátní sčítání štěnic. Nakonec jsem ho tedy uhodila. Vázou.

ROBERT: Dobrá. Tak tím to bude jednodušší.

Robert vytahuje svoje popsané pivní tácky a jede výslech podle nich.

ROBERT: Rád bych si, paní Vokounová, ujasnil některé věci ze včerejšího večera. Recepční vypověděl, že jste kolem čtvrt na dvanáct vyprovodila svého muže ven. Slečna Tereška vám pak odemknula pokoj, protože své klíčky jste půjčila manželovi. Je to tak?

VOKOUNOVÁ: Co? Že mám za manžela opileckou trosku? Ano, to je pravda. Vyběhla jsem za ním a zabouchly se mi dveře. Zvenku je tam koule, takže mi musela slečna otevřít.

ROBERT: A potom jste šla hned spát?

VOKOUNOVÁ: No šla jsem si lehnout.

ROBERT: A neslyšela jste pak v noci něco podezřelého? Myslím kolem té jedné hodiny, kdy se krádež stala.

VOKOUNOVÁ: Na to si vzpomínám. V tu dobu, jak říkáte, jsem slyšela na chodbě odemykání dveří, to jak se pan Paulie vrací do svého pokoje. Pak byl chvíli klid a pak jsem slyšela, jak křičí, že mu ukradli toho slavíka.

Robert si vše značí na další pivní tácek.

ROBERT: To je zajímavé. Paulie recepčnímu tvrdil, že mu tu cenu ukradli, když spal. Odkud by se tedy vracel, když ho nikdo neviděl odcházet? Nebo že by nám Paulie lhal?

VOKOUNOVÁ: (rozhodně) Ne. Paulie by nikdy nelhal!

ROBERT: Vy se ho nějak zastáváte.

Vokounová je v úzkých.

VOKOUNOVÁ: To je moje věc. A vůbec. Už toho mám dost. Můžete mi ukázat váš průkaz?

Robert vytáhne z kapsy kartičku a podá ji Vokounové.

VOKOUNOVÁ: Ano, já taky jezdím tramvají. Ale já myslela váš policejní průkaz.

ROBERT: Jak jsem říkal, nejsem přímo od policie.

VOKOUNOVÁ: Aha. Takže nějaký soukromý čmuchal. Myslím, že výslech, nebo co to bylo, je u konce.

ROBERT: To je škoda. Ono se to taky může začít vyšetřovat oficiálně. Úředně. A to pak budete muset odpovídat na hodně choulostivé otázky. A do protokolu.

VOKOUNOVÁ: (*opatrně*) Na jaké třeba?

ROBERT: Máme ještě další výpověď, podle které byl asi kolem půl dvanácté slyšet z Paulieho pokoje ženský smích. Odpusťte, ale v penzionu v tu dobu jste to mohla být jenom vy.

VOKOUNOVÁ: (*chvíli přemýšlí*) No dobrá, víte, není to tak, jak to vypadá. My s Pauliem jsme totiž pokrevně spříznění.

ROBERT: Tomu nerozumím. Vy jste jako...

Naznačí pohyb nože po paži.

VOKOUNOVÁ: Ne jako indiáni. Jako příbuzní. Já jsem jeho dcera.

ROBERT: (*zmateně*) Ale... jak se to stalo?

VOKOUNOVÁ: To už byste snad mohl vědět.

ROBERT: Ale jak to, že to nikdo neví?

VOKOUNOVÁ: Paulie a jeho nevlastní dítě. Tuhle senzaci bych si opravdu ráda ušetřila. Ale jedno vám řeknu. Tatka v té krádeži prsty nemá. Nikdy, nikdy v životě nic neukradl. No, možná kromě nějaké písničky, ale kdo to dneska nedělá. Jak jde o to ušetřit nějakou korunu, tak tam už taťka stojí v první řadě.

ROBERT: Tak vám děkuji, paní Vokounová.

VOKOUNOVÁ: Ani nevím, jestli jsem vám pomohla.

ROBERT: *(s povzdechem)* Já taky ne.

Vokounová pomalu odchází. Roberta zaujme její pes. Ještě Vokounovou zastaví.

ROBERT: Paní Vokounová, ještě chvílku.

Vokounová se zastaví, Robert ukáže na psa.

ROBERT: To je lovečák?

VOKOUNOVÁ: Ne, to je můj pes. Jestli máte hlad, v kuchyni nějaký salám najdou.

ROBERT: Já myslel, jestli to není stopař.

VOKOUNOVÁ: Ne, toho jsme cestou nebrali. To je náš pes.

ROBERT: Já myslím, jestli by dokázal vystopovat zloděje?

VOKOUNOVÁ: Vidím, že jste na psy odborník. Můžete to zkusit.

Podá mu vodítko.

VOKOUNOVÁ: Slyší na jméno Artaban. Za chvíli má koupání, tak mi ho vraťte brzy.

Vokounová odchází. Robert zůstává se psem a s Alfrédem.

OBRAZ 13**Recepce, Pokoj, Bar**

Robert hladí psa.

ROBERT: (na psa) Tak co, Artabane, zkusíme to? Ty budeš určitě chytrý pejsek.

Alfréd to s despektem pozoruje.

ROBERT: Alfréde, zašel byste s námi do Paulieho pokoje?

ALFRÉD: Proč?

ROBERT: Tak mě napadlo, že by Artabanan mohl chytit stopu toho zloděje a snadno nás k němu dovést.

ALFRÉD: Nechcete si jít raději lehnout a vzít si prášek? Donesl bych vám teplý čaj.

ROBERT: Každý pes má v sobě kus vlka, ne? Každý pes by chtěl běhat po lesích a lovit jeleny.

ALFRÉD: Tenhle ne.

ROBERT: Psi mají tisíckrát lepší čich, než člověk. Každý pes je vlastně stopař. (*pohladí Artabana*) Podívejte na toho loveckého psa.

ALFRÉD: Rád bych vás upozornil, že lovečtí psi bývají asi patnáctkrát větší. Stopu zpravidla držet nemusí, protože jim nikdy nic neunikne. Na frontě nám tři takoví psi odtáhli nehlídaný tank do lesa a tam ho roztrhali. Uvnitř byli čtyři tankisti a pes! Toto koště má, naopak, zjevné problémy s pohybem mimo koberec.

Artaban se lekne a chce od Alfréda utéct. Robert ho utěšuje.

ROBERT: Neboj se, Artabane, tady žádní lovečtí psi nejsou.

ALFRÉD: Ano, přesně na to jsem chtěl upozornit.

ROBERT: Tak půjdete?

ALFRÉD: Ale ano, rád se pobavím na cizí účet.

Alfréd vezme klíček od pokoje a odchází s Robertem na chodbu.

ALFRÉD: (pouze hlas) Pan Paulie je na zkoušce, můžete v klidu stopovat.

Oba vchází do Paulieho pokoje. Alfréd první.

ALFRÉD: Prosím. Až chytíte stopu, zamknu za vámi.

Robert vede Artabana po pokoji.

ROBERT: Hledej, Artabane, stopa.

Pes šmejdí kolem po pokoji.

ROBERT: Artabane stopa. Stopa!

Pas ještě chvílku šmejdí a nakonec se zastaví u Roberta a nehýbe se.

ROBERT: No tak, stopa. Hledej.

ALFRÉD: Myslím, že bude jednodušší, když ten ukradený hlavolam najdeme sami a potom ho Artabanovi ukážeme, aby věděl, o co šlo.

Robert si klekne k Artabanovi na čtyři.

ROBERT: Stopa, stopa, větřím, větřím.

Robert napodobuje, jak by měl pes větřit nosem. Alfréd ho udiveně sleduje.

ALFRÉD: Ano, to je taky možnost. Budete si přát vodítko?

K překvapení všech najednou Artaban skutečně zavětrí a obchází krbovou římsu. Chytil stopu.

ROBERT: A je to. Za chvíli se bude něco dít.

ALFRÉD: Zřejmě si za chvíli lehne.

Ale Artaban míří ke dveřím z pokoje.

ROBERT: Máme stopu! Vidíte?

Všichni vyjdou ze dveří pokoje.

ALFRÉD: *(pouze hlas)* Nevidím. Je tu tma.

ROBERT: *(pouze hlas)* Držme se Artabana. Dovede nás ven.

Ozve se zvuk nárazu a padajícího nádobí.

VOKOUN: *(pouze hlas)* Co to tady děláte?

ALFRÉD: *(pouze hlas)* Lovíme jeleny.

ROBERT: *(pouze hlas)* Pardon.

Do recepce vejde z chodby Vokoun a oprašuje se po předchozí srážce. Přechází do baru.

VOKOUN: Myslivci. Dneska vám vlezou všude.

Bere si u baru láhev piva a sedá si ke stolu. Robert s Artabanem i Alfréd přicházejí zpět do recepce. Artaban je vede. Alfréd si recepci prohlédne.

ALFRÉD: Tady je to povědomé.

Pes míří k venkovním dveřím.

ROBERT: Že by pachatel přece jen přišel zvenku?

ALFRÉD: Nebo jsme z fáze stopování plynule přešli do fáze venčení. Já mu otevřu.

Do recepcce zvenku přichází dvě důchodkyně. Když je Artaban uvidí, začne po nich skákat.

ALFRÉD: No fuj, Artabane!

DŮCHODKYNĚ #1: No dovolte, jaképak fuj?

ROBERT: Promiňte, dámy, je rád, že vás vidí.

DŮCHODKYNĚ #2: Což se o nás říct nedá.

ALFRÉD: Co tu chcete?

DŮCHODKYNĚ #1: Jdeme na štopičku vína.

ALFRÉD: Jen aby. Já vás odněkud znám. Nebyly jste za války v Berchtesgadenu?

DŮCHODKYNĚ #2: Pane Alfréde, chodíme tady přece každý víkend na štopičku vína.

ALFRÉD: Vidíte? To je paměť! Bar je támhle vzadu.

DŮCHODKYNĚ #1: My víme.

Obě důchodkyně odcházejí k baru. Sedají si na židličky u baru.

ROBERT: Co vy jste na té vojně vlastně dělal, Alfréde?

ALFRÉD: Já vám to řeknu a vy mě udáte.

Artaban opět chytá stopu a míří k baru. Robert i Alfréd jdou za ním.

ROBERT: Tak to je divné. Že by ten zloděj přišel z baru? Tam zůstal jen Tom Horský. Ten ale prý nebyl ničeho schopen.

ALFRÉD: Takhle přečeňovaného psa jsem viděl naposledy v jednom polském tanku.

Všichni vchází do baru a Artaban je táhne k Vokounovi, který sedí u stolu. Vokoun se radostně vítá se svým psem.

VOKOUN: Kde se tu bereš, Artabane. No pocem!

Artaban dotáhne Roberta až k Vokounovi a mohutně se s ním vítá. Robert je zklamaný, předává vodítko Vokounovi.

ROBERT: Tak nevím, co jsme vlastně zjistili.

ALFRÉD: Za války by šel za tohle ke zdi.

VOKOUN: Co tady s ním blbnete?

ROBERT: Zkoušeli jsme stopovat zloděje.

VOKOUN: S ním? Ten doma netrefí ani z obýváku.

ALFRÉD: Dělá určité pokroky.

VOKOUN: No a na co jste přišli?

ROBERT: Těžko říct. Zloděj buď odešel hlavním vchodem, nebo je to Tom Horský. A taky to ještě můžete být vy!

ALFRÉD: Anebo jsme Artabanovi udělali pěkné odpoledne.

VOKOUN: *(směje se)* No vidíte, takže to rozhodně nebylo zbytečné. To jsem ani nevěděl, že mám tak chytrého pejska. No, Artabane, za odměnu ti ředitel něco dobrého uvaří.

ALFRÉD: Pochybuju.

Vokoun ale bere ze stolu prázdný popelník, nalije do něj trochu piva ze své sklenice a dává ho Artabanovi na zem. Ten se do něj hladově pouští. Alfréd se diví.

ALFRÉD: Ano, tak to leccos vysvětluje.

Vokoun drbe pejska za ušima.

VOKOUN: Papkej, papkej. A po obědě si zapálíme.

Zvenku do recepce a následně do baru vchází ředitel s Pauliem. Paulie zaujal obě důchodkyně u baru. Sledují ho a něco si o něm špitají. Ředitel po cestě uklidňuje Paulieho.

ŘEDITEL: Já myslím, že je to na dobré cestě. Pojdte, zrovna se můžeme zeptat, jak pokračuje pátrání.

PAULIE: *(na Roberta)* Tak prý jste ho už našli. Je to pravda?

ROBERT: Ne tak docela. Ale byli jsme na stopě.

PAULIE: A už nejste?

ROBERT: Stopu jsme ztratili.

PAULIE: *(na ředitele)* Pane řediteli, vy jste mi slíbil, že toho slavíka najdete nebo mi ho nahradíte. A já se ptám - na kolik si ceníte tento penzion?

ŘEDITEL: To jsem říkal?

ALFRÉD: Ano, pane, slíbil jste mu, že mu ukradeného Slavíka nahradím já osobně.

PAULIE: *(na Alfréda)* Ha, je to tak. A zaplatíme mi ho?

ALFRÉD: Vypadám snad na to, že se k tomu chystám?

Paulie si prohlédne Alfréda.

PAULIE: Ne.

ALFRÉD: *(přikývne)* Ano.

ŘEDITEL: *(s nadějí)* Ano?

ALFRÉD: Ne!

PAULIE: Už toho mám dost. Takhle mě neuráželi ani na OZZFESTU. Ale já to tak nenechám.

ŘEDITEL: Prosím, uklidněte se. *(na Roberta)* Pane Jurečko, máte nějakou stopu? Můžeme ještě doufat?

- ROBERT:** Já bych vám strašně rád pomohl nějak víc, ale tohle je zapeklitý případ. Já nemám v ruce vůbec nic. Ten slavík může být kdekoliv. Třeba už je prodaný.
- PAULIE:** V tom případě se nedoplatíte!
- ŘEDITEL:** Ale to není možné, v noci nikdo cizí nepřišel. Aspoň Alfréd to tvrdil.
- ROBERT:** Ten samý Alfréd, co prošel všemi válkami dvacátého století? S průkazem ZTP podepsaným císařem pánem?
- ŘEDITEL:** No já vím.
- ALFRÉD:** Pokud mi pánové nevěří, kopii potvrzení mají ve vídeňském muzeu.
- ŘEDITEL:** Ale co mám dělat?
- ROBERT:** Víte co, dejte mi čas do večera, zkusím ještě něco vymyslet.
- PAULIE:** Do večera? Vždyť tady jde o vteřiny. Musí se okamžitě rozjet pátrací akce. Vždyť tady máme loupež století!
- ROBERT:** *(na Paulieho)* Měl jste toho slavíka pojištěného?
- PAULIE:** Tady by měly lítat vrtulníky, rojnice, žabí muži... cože?
- ROBERT:** Ptám se, jestli jste měl toho slavíka pojištěného. Má přece velkou cenu?
- PAULIE:** *(nejistě)* No, ohromnou. Ale abych pravdu řekl, pojištěný nebyl. Tak nějak jsem se k tomu ještě nedostal. To jsou samé rozhovory, koncerty, alimenty, léčebny... *(naštvaně)* A vůbec. Já se tady nemusím nikomu zpovídat, já jsem okradený! A toho slavíka chci, nebo já osobně volám bulváru.

K Pauliemu přijdou obě důchodkyně.

DŮCHODKYNĚ #1: Je to on!

DŮCHODKYNĚ #2: My vás známe.

DŮCHODKYNĚ #1: My vás máme rády!

Paulie je překvapený i potěšený zároveň.

PAULIE: Aha, děkuji.

DŮCHODKYNĚ #1: Ty vaše písničky nás vždycky tak krásně zahřejí u srdíčka.

PAULIE: To mě moc těší, milé dámy.

DŮCHODKYNĚ #2: Já mám nejradši tu, jak se jmenuje (začne si ji broukat)

PAULIE: (*poslouchá*) To bude asi Zabiju se z lásky.

DŮCHODKYNĚ #1: My se na vás rády díváme v televizi.

PAULIE: Sem tam se tam mihnu.

DŮCHODKYNĚ #1: Ale raději máme ty vaše černobílé pořady.

PAULIE: Černobílé? No sem tam nějaký experiment se světlem...

DŮCHODKYNĚ #2: Jenom to jméno si teď honem nemůžeme vzpomenout.

PAULIE: (*napovídá*) P...P...

DŮCHODKYNĚ #2: P...P...

DŮCHODKYNĚ #1: Pepíček Zíma! Je to on!

DŮCHODKYNĚ #2: Princ Radovan!

PAULIE: Zíma? Zíma? Tomu je přes osmdesát!

DŮCHODKYŇ #2: Nikdo nemládne. Ale celkem se zdržíte. To my to máme horší. Prosím, podepište se nám!

DŮCHODKYŇ #1: Ano, prosím, podepište se nám!

PAULIE: Prosím vás, já vůbec nejsem Pepíček Zíma. A dechovku nesnáším!

DŮCHODKYŇ #2: To nevadí, podepište se nám!

PAULIE: Vždyť vy ani nemáte papír.

DŮCHODKYŇ #1: Mně se podepište na nohu!

DŮCHODKYŇ #2: Mně na záda!

DŮCHODKYŇ #1: Mně napište S láskou!

PAULIE: Na nohu?

Důchodkyně se začínají odstrojovat.

PAULIE: To mi nikdo nepomůže?

Do baru přichází taxikář.

TAXIKÁŘ: Kdo si objednal drožku?

PAULIE: To jste zase vy? Já si objednal taxíka, ne loupež za bílého dne!

TAXIKÁŘ: Tak to bude za sedm set.

PAULIE: To nemůžete vědět.

TAXIKÁŘ: Věřte zkušenému.

PAULIE: Kam byste mě vzal třeba za dvě stovky?

TAXIKÁŘ: Za dvě stovky můžete jít se mnou na recepci.

PAULIE: Dám vám litr, když mě odsud okamžitě dostanete!

Paulie s taxikářem odchází z baru do chodby. Důchodkyně se za ním lítostivě dívají.

ŘEDITEL: Tak to bychom měli.

ALFRÉD: Hlavu vzhůru, pane řediteli, nikdy není tak špatně, aby nemohla přijít kontrola z finančního úřadu.

ŘEDITEL: *(na poloustrojené důchodkyně)* Copak dámy, tady není plovárna. Bude vám zima.

DŮCHODKYNĚ #1: Nebude nám Zíma.

ŘEDITEL: *(na všechny)* Já vám něco řeknu. Smrt všem celebritám!

ALFRÉD: Přesně moje slova. Adině Mandlové.

ŘEDITEL: A co vy tu vůbec děláte, Alfréde? Před recepcí na zemi leží nějaké svinstvo.

ALFRÉD: Pan Paulie upadl?

ŘEDITEL: Jdeme, jdeme. Musí se to uklidit.

Oba odchází. Důchodkyně také. V baru zůstávají Robert s Vokounem.

OBRAZ 14

Bar, Recepce

Robert si přisedne k Vokounovi.

VOKOUN: No tak se ptejte.

ROBERT: Proč myslíte, že se vás chci ptát?

VOKOUN: Tak vyslýcháte tady kdekoho. Jste ten místní major Zeman, ne?

ROBERT: Ale jo, tak dobrá. Jednu otázku bych měl. Co jste vlastně dělal vy?

VOKOUN: Myslíte v civilu? Dělal jsem zámečníka ve fabrice na šlapací autíčka. Práce jako každá jiná. Akorát při výstupních kontrolách byla větší legrace. Ale pak mě vyrazili za pracovní nekázeň a teď beru podporu. Spokojený?

ROBERT: Ano. Vlastně ne. Já spíš myslel, co jste dělal včera v noci. Byl jste venčit Artabana. Kdy jste se vrátil?

VOKOUN: To vím náhodou naprosto přesně. Ve tři nula nula. Musel jsem totiž čekat na Alfréda v té zimě dost dlouho, než mi přišel otevřít. Dokonce mi vynadal, že ho budím. Tak jsem se podíval i na hodinky.

ROBERT: Takže ve tři.

VOKOUN: Ve tři.

Na bar se vrací Tereзка.

TEREZKA: Dáte si něco?

VOKOUN: (na Terezku) Já už ne.

ROBERT: A co jste teda dělal celou dobu?

VOKOUN: *(se smíchem)* Tak to bych taky rád věděl. Jestli to zjistíte, dejte mi vědět. Ještě něco? Musím jít vyvenčit Artabana.

ROBERT: Pane Vokoune, omlouvám se, že se na to ptám, ale nemohl jsem si nevšimnout. Nemáte vy náhodou problém s alkoholem?

Vokoun těžce vstává od stolu.

VOKOUN: S alkoholem ne. Ale bez něj.

Vokoun odchází s Artabanem k recepci, Robert k baru. Z recepcie zrovna vychází Alfréd s kýblem. Vokoun mu vrazí do ruky vodítko.

VOKOUN: Pohlídejte mi Artabana, skočím si pro bundu.

Vokoun odchází do chodby. Nepříjemně překvapený Alfréd nestihne zareagovat a psa mu vrátit. Teď neví, co s ním.

TEREZKA: *(na Roberta)* Podívej na obrazovku, něco jsem objevila.

ROBERT: Ukaž.

Nakloní se a přečte si údaj z obrazovky.

ROBERT: No tak teď už je to jasné. Tak Paulie toho slavíka opravdu měl.

TEREZKA: Ale nebyl jeho.

ROBERT: Ale měl ho legálně.

TEREZKA: Měl ho dostat Matuška, který neměl emigrovat.

ROBERT: Tak ho Paulie tak nějak zastoupil. Za stranu. Ale to jsme zas na začátku - slavíka měl a někdo mu ho ukradl. Otázkou je, kdo.

Mezitím se Alfréd u recepcce snaží uchopit kýbl, ale pes ho pořád táhne ke dveřím ven. Alfréd dostane ďábelský nápad. Rozhlédne se, a když vidí, že ho nikdo nesleduje, použije Artabana jako smeták s hadrem na vytření. Několikrát ho namočí v kýblu a začne s ním vytírat podlahu. Robert na baru vytahuje svoje popsané pivní tácky a pokládá je na bar.

ROBERT: Tom Horský. Ten ho mohl vzít ze závisti, nebo co to mají rockové hvězdy za city. Nebo šlo o mstu. Další je Vokoun. Ten to mohl klidně udělat, ani o tom nevěděl. A kdo ví, třeba pro peníze na chlast. Ráno jsem u něj viděl flašku whisky a podle toho, jak ho manželka drží zkrátka, mi není jasné, kde na to vzal.

TEREZKA: Tak pravda je, že zatím všechnu útratu táhne ona.

Na recepci zrovna přichází Vokounová. Oslovuje vytírajícího Alfréda.

VOKOUNOVÁ: Neviděl jste mého muže?

Alfréd zrovna máchal Artabana v kýblu. Když vidí Vokounovou, nechává psa pod vodou.

ALFRÉD: Váš muž šel na pokoj pro bundu.

VOKOUNOVÁ: Nesmysl, to bych ho musela vidět. A kde je Artaban?

ALFRÉD: Netuším.

Vokounová popojde k baru. Alfréd toho využije a nechá psa nadechnout. Pak ho opět ponoří.

VOKOUNOVÁ: Není na baru?

ALFRÉD: Artaban? Vyloučeno.

VOKOUNOVÁ: Můj muž. Kdyby se tu objevil, ať za mnou okamžitě přijde. Má koupání.

ALFRÉD: Váš muž?

VOKOUNOVÁ: Artaban. Jasně?

ALFRÉD: Jawohl.

Vokounová odchází na chodbu. Alfréd vytahuje Artabana z kýblu. Prohlédne ho, a když vidí, že je v pořádku, promluví na něj.

ALFRÉD: Tak přece jen máš koupání.

Potom pokračuje ve vytírání. Robert s Terezkou sledovali scénu a teď se vrací k rozhovoru.

ROBERT: Jo, Vokounová. Vokounová je Paulieho dcera. Takže tam může být tisíc důvodů, o kterých nemáme ani tušení. Třeba pomsta za to, že ji v útlém věku opustil.

TEREZKA: Vokounová je jeho dcera? No to je překvápko!

ROBERT: Já jsem ti to neřekl? Ono to vlastně bylo tajné.

TEREZKA: Tím pádem je Paulie Vokounův tchán.

ROBERT: Rodina je základ státu.

TEREZKA: A jaká rodina, takový stát.

ROBERT: Ještě je tady ten Boušek, pojišťovák. Pokud jde o nějaký podvod, mohl by v tom být klidně zapletený i on.

TEREZKA: A koho tam máš ještě?

ROBERT: Alfréda. No ten to mohl udělat třeba jenom proto, že Německo prohrálo válku. U něho je možné všechno.

Alfréd mezitím domyl podlahu. Artabana vyždímal do kýblu a nechal ho uvázaného u recepcce. Sám s kýblem mizí za recepcí.

TEREZKA: A to je všechno? Co třeba náš ředitel?

ROBERT: Proč ten?

- TEREZKA:** Nevšiml sis? Je úplně posedlý celebritami a slávou. Jeho pokoj vypadá jak pokojíček třináctileté puberťačky. Samé fotky zpěváků a herců. Takový slavík, to by byla trofej.
- ROBERT:** Moc mi to neulehčuješ.
- TEREZKA:** A co já? Já jsem to vzít nemohla?
- ROBERT:** Ty? Jaký bys asi měla motiv?
- TEREZKA:** Třeba by se mi líbil jeden mladý detektiv a chtěla bych se s ním blíž seznámit.
- ROBERT:** To je velice nepravděpodobné. Tomu nevěřím. To bych spíš sázel na toho Alfréda.
- TEREZKA:** To je škoda, že si ten mladý detektiv moc nevěří.
- ROBERT:** Až se na ústředí dozví, jakou jsem si tady trhnul ostudu s tím pitomým Slavíkem, tak mi šéf osobně ukáže dveře.
- TEREZKA:** Od garáže.
- ROBERT:** (*nervózně*) Od jaké garáže?
- TEREZKA:** Bezpečnostní agentura O.G.P. - Ostraha Garáží Praha.
- ROBERT:** Ty to víš?
- TEREZKA:** No jo.
- ROBERT:** A celou dobu sis ze mne dělala srandu?
- TEREZKA:** Celou ne, jenom teď. Před chvílí jsem se mrkla na internet.
- ROBERT:** Vypadám jak blbec, že? Ani nevím, proč jsem s tím vlastně začal.

TEREZKA: Nehrála v tom nějakou roli chudá služka z chudého penzionu?

ROBERT: No jo, vypadá to jak z nějaké laciné detektivky.

TEREZKA: (*spíše k obecenstvu*) To víš, drahé vstupné si nemůžeme dovolit.

ROBERT: A co teď? Asi bych se měl potichu vytratit.

TEREZKA: To bys mě ale zklamal. Zkusíme to dotáhnout do konce.

ROBERT: A co přesně?

TEREZKA: Všechno.

ROBERT: Tak snad už se nic dalšího nepříhoda.

Na chodbě se ozve hlasitá rána, výkřik a zvuky pádu.

ROBERT: Snad jsem toho tolik nechtěl.

Posbírá si své pивní tácky ze stolu a s Terezkou běží k recepci.

OBRAZ 15

Recepce

Robert pomáhá Bouškovi přitáhnout z chodby bezvládné Vokounovo tělo. Položí ho na zem. Z recepce přichází Alfréd.

BOUŠEK: Položme ho tady na zem.

ALFRÉD: Teď jsem vytřel!

ROBERT: Co se stalo?

BOUŠEK: Slyšel jsem ty rány, tak jsem vyběhl z pokoje a zakopl jsem tady o pana Vokouna.

ALFRÉD: Pustte mě k němu, na frontě jsem pomáhal zraněným.

Alfréd se sklání k Vokounovi a prohlíží ho.

TEREZKA: Je mrtvý?

ALFRÉD: Bohužel. Už pro něho nemůžeme nic udělat.

BOUŠEK: Co budeme dělat?

ALFRÉD: Musíme ho zasypat vápnem.

Do ticha se ozve Vokounovo zaúpění.

ROBERT: Žije!

ALFRÉD: A to je dobré?

BOUŠEK: No, jak u kterého případu. A existují případy...

TEREZKA: Pane Vokoune, stalo se vám něco?

Vokoun začíná pomalu probouzet ze mdlob a bolestivě si šahá na hlavu.

ROBERT: Pane Vokoune, slyšíte nás?

ALFRÉD: Ten už do smrti nepromluví, má poškozený mozek.

VOKOUN: To je bolest.

ROBERT: Mluví!

ALFRÉD: Strašně se trápí. Nemá cenu prodlužovat jeho utrpení.

BOUŠEK: Máme zavolat sanitku?

ALFRÉD: Aha, tahle možnost mě nenapadla.

TEREZKA: *(na Alfréda)* Co přesně jste s těmi zraněnými dělal?

ROBERT: *(na Vokouna)* Pane Vokoun, co se vám stalo?

VOKOUN: *(namáhavě)* Někdo mě praštil a shodil ze schodů.

Alfréd se nad ním nakloní a podezřele zavětrí.

ALFRÉD: A nešlo náhodou o pana Jacka, nebo o pana Johnyho?

VOKOUN: Ty seš chytřej, chytráku. Zvedněte mě.

S pomocí Roberta a Bouška se z lehu posadí.

TEREZKA: Nemáme zavolat sanitku?

VOKOUN: Spíš policajty. Říkám vám, někdo mě nahoře praštil a shodil dolů.

Ozve se dupání nohou a chodbou přibíhá Tom Horský. Když spatří celou skupinu, tak zastaví a pozorně si je prohlédne. Potom zařve.

TOM: Kdo to byl?

Když se nikdo z nich nemá k okamžité odpovědi, opakuje otázku.

TOM: Ptám se vás ještě jednou. Kdo to byl? A radím vám, abyste se hned přiznali, nebo si vás podám jednoho po druhém.

TEREZKA: Nevěděla jsem, že jste takový přítel pana Vokouna.

TOM: Kašlu na Vokouna. Někdo mně ukradl Slavíka a já ho chci teď hned okamžitě zpátky, nebo se tady začnou dít příšerné věci.

ROBERT: Tak moment. Vy chcete říct, že vám někdo teď ukradl Zlatého slavíka?

TOM: A vy děláte detektiva kde? V domově důchodců?

TEREZKA: Nebuďte hrubý. Měl jste si ho líp hlídat.

TOM: Kdybych věděl, že je tento hotel plný zlodějů, nespustil bych ho z očí.

Do tohoto obvinění do recepce vchází z chodby Paulie.

PAULIE: Co je to tu za kravál?

Tom si ho změří pohledem a má jasno.

TOM: Tak pojď. Už na tebe čekáme.

PAULIE: To je v pořádku. Jsem zvyklý, že na mě lidé čekají.

TOM: Tak kde ho máš? A nechci slyšet, že o ničem nevíš.

PAULIE: Já o ničem nevím.

TOM: No to snad není možné. Slyšíte toho šumaře? Já nejsem žádná tvoje stoletá fanylnka, abys to na mě zkoušel. Já na večírcích ROH zpívat nemusel

PAULIE: Já mám aspoň nějaké fanoušky, ty jsi troska.

- TOM:** Já jsem byl Idol roku!
- PAULIE:** Jo, spíš idiot roku. Lozils tam v plavečkách po molu a vypadals jak burský oříšek. Celý národ se ti smál!
- TOM:** Jo? A kdo mi pak poslal třicet tisíc hlasů?
- PAULIE:** Tvůj manažer. Každý to tak dělá, tak se nevytahuj.
- TEREZKA:** Tak dost! Nechcete toho už nechat? Chováte se jako malí kluci.
- PAULIE:** (*ukazuje na Toma, plačtivě*) To on si začal!
- TOM:** Ne on!
- ROBERT:** Pane Paulie, tady vašemu kolegovi někdo před chvílí ukradl jednoho Zlatého slavíka. A tak si teď zřejmě myslí, že jste mu ho vzal vy.
- PAULIE:** (*udiveně*) Mu taky?
- TOM:** Nedělej.
- PAULIE:** Ale já byl u sebe v pokoji s paní Vokounovou. Může vám to dosvědčit.
- VOKOUN:** Có?
- PAULIE:** (*nejistě*) Přišla si pro podpis. Ještě tam sedí. Dostala strach. Šel jsem zjistit, co se stalo.
- VOKOUN:** To by odpovídalo. Doma o něm básní v jednom kuse.
- ROBERT:** Tak moment. Kdo nám tedy chybí?

Všichni přebíhají zraky jeden po druhém a vzpomínají, kdo ze stálého osazenstva tady není. Do nastalého ticha se ozývají kroky z chodby. Všichni se na ně zaměří a k jejich překvapení vejde do recepcy ředitel s podezřelým pytlem na zádech. Překvapen je i ředitel.

ŘEDITEL: Co se tady děje?

ROBERT: Vy jste nic neslyšel? Kdepak jste byl?

ŘEDITEL: No na půdě.

TOM: Aha. A co to máte na zádech?

ŘEDITEL: Nesu pytel mouky. Myslel jsem, že bychom mohli napéct nějaké vdolky. Na ráno.

Přitom sundává pytel ze zad a všem ukazuje, že jde skutečně o mouku.

ŘEDITEL: A může mi někdo říct, o co tady jde?

ROBERT: Zmizel další Slavík.

Ředitel vypadá, jako by se o něho pokoušel infarkt, naštěstí to ale ustojí, nicméně jeho ruce s pytlem mouky poklesnou a mouka se začne sypat na hlavu Vokounovi, který sedí pod ní.

VOKOUN: Vápno ještě ne!

ROBERT: No, myslím, že si budeme muset vážně promluvit, pane řediteli. Běžte, prosím, do svého pokoje. Přijdu za vámi. Pane Horský, můžu na vteřinku?

Ředitel, Tom a Robert odcházejí do chodby.

VOKOUN: A co já? Pomůže mi někdo?

ALFRÉD: Bohužel, na můj vkus vypadáte až moc zdravě.

BOUŠEK: (zvedá Vokouna) Pojdte, pane Vokoun.

VOKOUN: Počkejte, ještě pes!

Vokoun bere Artabana na vodítku.

VOKOUN: (na Artabana) No ty taky vypadáš. To zas bude doma křiku.

BOUŠEK: Tak mě napadlo, jste pojištěný proti úrazu?

Boušek s Vokounem odcházejí na chodbu. Zůstávají Tereзка s Alfrédem.

TEREZKA: A já abych to uklidila. Alfréde, nemáte tu nějaké koště?

ALFRÉD: Jedno mi vzal Vokoun.

Odchází do recepce pro smeták a lopatku. Tereзка uklízí mouku, scéna pomalu potemňuje.

OBRAZ 16

Pokoj ředitele

Scéna je temná, pouze v pokoji ředitele svítí na stole lampička. Lampička je uprostřed stolu, u stolu jsou i dvě židle. Na stěně je plno obdélníků fotografií. Ředitel nervózně pochoduje po pokoji. Přichází Robert, za zády drží Zlatého slavíka, aby ho ředitel neviděl.

ROBERT: Tak se posadte, začneme.

ŘEDITEL: Výslech?

ROBERT: Něco takového.

ŘEDITEL: Jako v televizi? Už se těším.

Oba usedají proti sobě. Robert natočí lampičku ředitelovi do očí.

ŘEDITEL: Nádhera.

ROBERT: Tak si to probereme ještě jednou.

ŘEDITEL: Co? Ještě jsem vám nic neřekl.

Robert položí před ředitele na stůl Zlatého slavíka.

ROBERT: Poznáváte ho?

ŘEDITEL: (překvapeně) To je ukradený Slavík!
Neuvěřitelné!

ROBERT: Proč neuvěřitelné? Protože jste ho dobře ukryl a myslel jste si, že ho nikdo nenajde? A radím vám, mluvte pravdu.

ŘEDITEL: Počkejte, mám mžitky před očima.

Odvrací lampu od sebe na desku stolu.

ŘEDITEL: Já toho Slavíka neukradl. K čemu by mi to bylo. Vždyť by mi to zničilo pověst penzionu.

Robert obrací lampu zpět na něj.

ROBERT: Třeba vám nejde o pověst penzionu. Třeba vám jde jen o vaši pověst.

ŘEDITEL: Nechápu, co tím myslíte.

ROBERT: Co všechny ty vaše fotografie celebrit. Co ty autogramy. Vždyť vy jste se vyfotil úplně s každým. To je už posedlost!

Ředitel obrací lampu na stůl.

ŘEDITEL: Ne. Tak to není. Já nezastírám, že mi jaksi lichotí, když moji hosté závidí moje známosti, ale krádež? To nikdy!

Robert obrací lampu na ředitele.

ROBERT: Jak to chcete dokázat?

ŘEDITEL: Všechno jsou to fotomontáže.

ROBERT: Fotomontáže? Všechno? Můžeme to lehce prověřit.

ŘEDITEL: Všechno, kromě této.

Jde ke stěně a odlepuje z ní jednu fotografii. Sedá si zpět a podává ji Robertovi. Ten si na sebe otáčí lampičku, aby dobře viděl.

ROBERT: To je Margareta, Zlatá slavice z roku 1976. Držíte ji kolem pasu.

ŘEDITEL: Ano. To ale není tak zajímavé, jako to, kdo byl její první manžel.

ROBERT: Pan Paulie, no jistě. To je ale náhodička.

Robert potichu přemýšlí. Ředitel mu ohleduplně otočí lampu zpět na stůl.

ŘEDITEL: Já se s ní potkal po jedné estrádě tady ve městě. Zašli jsme na skleničku. Shodou okolností v tomto hotelu. Tehdy to byla ovšem jen vinárna s několika pokoji v patře. Dali jsme si lahvinku červeného. Ovšem ve vší počestnosti.

ROBERT: A dál?

ŘEDITEL: Ráno jsme zaplatili pokoj a rozešli jsme se.

ROBERT: Ve vší počestnosti. Pokračujte.

ŘEDITEL: Není v čem. Od té doby jsme se neviděli. Nepopírám, že je to zajímavá náhoda, ale stejně nechápu, co to má společného s ukradenými Slavíky.

Robert prudce otočí lampu sám sobě do očí.

ROBERT: Tak to mi teď řeknete vy! Znal jste se s Paulieho manželkou, jim se pak narodila dcera. A dnes, to je náhoda, jsou pan Paulie i ta jeho dcera ve vašem penzionu.

Ředitel otočí lampu od Roberta zpět na stůl.

ŘEDITEL: Jeho dcera je tady u nás v penzionu?

ROBERT: Samozřejmě.

ŘEDITEL: Kdo by to do ní řekl. Ani mu není podobná. Ale je to strašně zamotané. To je tak zamotané, že potom i já můžu být klidně ten zloděj.

Robert otočí lampu zpět na sobě do očí.

ROBERT: Tak se konečně přiznejte. Přiznání je ulehčující nevolnost.

Ředitel otočí lampu na stůl.

ŘEDITEL: Přiznávám se.

ROBERT: K čemu?

ŘEDITEL: Ještě nevím, zatím tak obecně.

ROBERT: Takhle se nikam nedostaneme. Já musím dopadnout skutečného zloděje.

ŘEDITEL: Já to nejsem?

ROBERT: Myslím, že ne. Tahle konstrukce je až moc zamotaná.

ŘEDITEL: No jen aby, já bych si moc nevěřil. Radši mě ještě nespouštějte z dohledu a já nebudu odjíždět z města.

Robert se vrátí ke Slavíkovi na stole. Ukazuje ho řediteli.

ROBERT: Podívejte se. Tohleto není ani jeden ukradený Slavík, tohle je poslední slavík Toma Horského. Dalo mi velkou práci ho z něj teďka vypáčit a ručím za něj vlastním životem. Toho slavíka dnes přes noc zamknu v prázdném pokoji na konci chodby a vy to mezitím nenápadně roznesete mezi lidmi v hotelu. To je můj plán. Jasně?

Ředitel horlivě kývá hlavou.

ROBERT: A ráno uvidíme.

ŘEDITEL: Já mám jenom strach, že to budu já.

Scéna potemní.

DĚJSTVÍ III

OBRAZ 17

Pokoj ředitele

Je brzké ráno, ještě tma. Ředitel spí v posteli. Někdo buší na dveře ředitelova pokoje. Ředitel jde otevřít ve svém pyžamu s čepicí.

ŘEDITEL: Co se děje?

Otevírá dveře a dovnitř vchází Robert.

ROBERT: Pane řediteli, vyhlaste poplach. Někdo ukradl i toho třetího Slavíka.

ŘEDITEL: (zaúpí) Ježiši Kriste, Pane Bože na nebi, panenka Maria svatohostýnská, svatý Josefe, co budeme dělat?

ROBERT: Poproste všechny, ať přijdou do baru.

ŘEDITEL: (nejistě) I svatého Josefa?

ROBERT: Myslím všechny lidi z penzionu, hosty i personál. Vzbudte je a ať přijdou do baru.

ŘEDITEL: Teď? V šest ráno?

ROBERT: Něco jim slibte. Třeba snídani zdarma.

ŘEDITEL: Snídani zdarma? Copak kradu? No, kdo ví?

ROBERT: Já jdu za panem Horským, personál je snad už vzhůru, takže stačí, když obejdete ostatní hosty. Moc jich tu nemáte.

ŘEDITEL: Naši poslední hosté.

ROBERT: A oblečte se na to. Budete svědkem historického odhalení.

Robert odchází, ředitel se začne trochu zmateně oblékat. Pak otevře dveře na chodbu a zavolá.

ŘEDITEL: Terezko!

Pokračuje v oblékání. Za chvíli za ním do pokoje přichází Tereška.

TEREZKA: Co se děje?

ŘEDITEL: Ukradli i toho posledního Slavíka.

TEREZKA: Ano. Robert mi to už říkal.

Ředitel chvíli mlčí a dívá se na Terešku.

ŘEDITEL: Víte, že jste podobná na svého otce?

TEREZKA: Vy ho znáte?

ŘEDITEL: Kdo by ho neznal?

TEREZKA: (rozpačitě) No, to je novina.

ŘEDITEL: Myslíte, že váš otec ještě spí?

TEREZKA: (zmateně) To nevím. Je to možné. Je už v důchodě.

ŘEDITEL: Ha ha, v důchodě. To je dobré. Mohla byste ho, prosím, vzbudit a poprosit ho, aby přišel na snídani?

TEREZKA: Prosím?

ŘEDITEL: Bude se podívat snídaně zdarma!

TEREZKA: Zas tak malý důchod nemá.

ŘEDITEL: To je mi jasné. Takový umělec!

- TEREZKA:** Umělec? To bych ani neřekla. Pracoval ve fabrice.
- ŘEDITEL:** Jo jo, šoubyznys je jedna velká fabrika. Tak co, uděláte to pro mě?
- TEREZKA:** Nezlobte se, ale má to trochu z ruky. Můj otec je ze Zlína a je už starší. A minulý týden ho v parku málem zabil blesk.
- ŘEDITEL:** Že on zase zvedal tu svoji sošku? Ale těch pár kroků snad ujde, ne?
- TEREZKA:** Je vám dobře? Včera jste vypadal unaveně.
- ŘEDITEL:** Dobrá, nechte to tak, já si to pořeším sám. Kuchařka už je tady?
- TEREZKA:** Je brzo.
- ŘEDITEL:** Tak poprosím o ty snídaně vás.
- TEREZKA:** Párky nebo vajíčka?
- ŘEDITEL:** Je to zdarma. Namažte jim chleba.
- TEREZKA:** Ale no tak. Máte tam dvě celebrity.
- ŘEDITEL:** Přidejte jim okurek.
- TEREZKA:** Tak já letím.
- ŘEDITEL:** A zavolejte mi Alfréda, prosím.
- Tereзка odchází, ředitel pokračuje v převlékání. Za chvíli se ozve tukaní na dveře.*
- ŘEDITEL:** Pojdte, Alfréde.
- ALFRÉD:** Přál jste si, pane?

ŘEDITEL: Prosím vás, zajděte za tím pojišťovákem a za těma Vokounovýma. A jestli ještě spí, tak je vzbudte a poproste je, zdůrazňuji, poproste je, aby přišli za chvíli do baru na snídani. Je to jasné?

ALFRÉD: Ne.

ŘEDITEL: Bude snídane zdarma. Rozumíte?

ALFRÉD: Ne.

ŘEDITEL: Chleba namazaný něčím. Dostanou okurku. Je to jednoduché. Tak co máte dělat?

ALFRÉD: Jít za pojišťovákem a Vokounovýma a nahnat je do baru. Dostanou namazanou okurku.

ŘEDITEL: Ano. Teda ne. Poprosit je. Jasně? Nejsme v zajateckém táboře.

ALFRÉD: Co není, může být.

ŘEDITEL: Tak utíkejte.

Alfréd dotčeně ukáže na své nohy.

ŘEDITEL: Ale já vím, váš průkaz. Tak tam dojděte rychlejším šouráním.

Alfréd neochotně přikývne a odejde. Ředitel se dooblékal a taky odchází.

ŘEDITEL: A já si vzbudím ty dvě celebrity.

OBRAZ 18**Bar**

Do ztemnělého baru přichází Tereзка. Rozsvěcuje a chystá se na hosty. Přináší tři židle, aby nemuseli stát. Jako první přichází ředitel. Kontroluje přípravu.

ŘEDITEL: Výborně, výborně, za chvíli se nám to začne scházet. Máme dost chleba?

TEREZKA: Jo, ale je starý.

ŘEDITEL: To stačí. Přece ho nebudeme vyhazovat. (*pro sebe*) Za tu cenu.

TEREZKA: Nemám přitopit?

ŘEDITEL: Zbytečné. Za chvíli se všichni zapotíme. (*zaposlouchá se*) Myslím, že už někdo jde.

Do baru přichází manželé Vokounovi a Boušek. Vokounová má na vodítku Artabana. Za nimi jde Alfréd. Vypadá to, že je sem opravdu nahnal.

ALFRÉD: Jdeme, jdeme, nezdržujeme se. Veškerý odpor je zbytečný.

VOKOUNOVÁ: To je skandál, budu si stěžovat. Takhle brzy ráno.

Ředitel jim vyráží naproti.

ŘEDITEL: Pojdte, prosím, omlouvám se. Děkuji, že jste přišli, ale je to nutné. (*na Alfréda*) Řekl jsem poprosit!

ALFRÉD: (*na ředitele*) Rozumím. (*na hosty*) Vokounovi ke stolu a Bouška si pohlídám osobně. Schnell, schnell!

Vokounovi si sedají ke stolu a Boušek s Alfrédem na přinesené židle.

VOKOUNOVÁ: Pane řediteli, můžete mi vysvětlit, co má tohle znamenat?

ŘEDITEL: Prosím vás, všechno se dozvíte. Ale je to opravdu důležité. Jiná možnost nebyla, kromě policie.

VOKOUNOVÁ: Och! No každopádně počítejte s tím, že v tomto penzionu jsem naposledy.

ŘEDITEL: Ano, doufejme.

VOKOUN: Dostaneme aspoň najíst?

ŘEDITEL: Ano, ještě, že jste mi připomněl. Jako malou kompenzaci dostanete dnes snídani zdarma. (na Terezku) Už to bude?

TEREZKA: Nestíhám. Můžete mi aspoň nakrájet chleba?

ŘEDITEL: Já? Snad Alfréd.

Alfréd dotčeně vstane a ukáže na své nohy. Ředitel otráveně mávne rukou.

ŘEDITEL: Ale jo, já vím!

Terezka podá ředitelovi bochník chleba a nůž. Ředitel si obojí bere a ukrajuje z bochníku dva krajíce.

ŘEDITEL: Ták, už se to chystá, jenom trpělivost.

Dva ukrojené krajíce podá manželům Vokounovým. Ti se na ně nedůvěřivě dívají.

VOKOUN: No že byste se teda předal, to se říct nedá.

Ředitel krájí další krajíc a podává ho Bouškovi. Ten jej s úklonou přijímá.

ŘEDITEL: Vy se mi líbíte, vy jediný jste spokojený.

BOUŠEK: Já jsem proti podobným situacím pojištěný.

Ředitel krájí další krajíc. Do baru přichází Tom. Vypadá naštvaně.

TOM: Co je to za maškarádu? Před devátou vstávám, jenom když hoří.

ŘEDITEL: Pane Horský, děkuji za vaši ochotu. Ale ono opravdu skoro hoří. Tady máte chleba.

Podá Tomovi chleba a sám krájí další. Zpěvák si svůj krajíc vezme a zamíří k barovému pultu.

TOM: Ale jestli mi okamžitě neřeknete, o co jde, odcházím pryč.

Terezka před něj postaví láhev s pivem. Tom se na ni usměje.

TOM: No, možná se chvilku zdržím.

Do baru přichází Paulie. Ředitel mu jde naproti.

ŘEDITEL: Buďte vítán, pane Paulie, mezi nás. Tady máte chleba.

Ředitel podává Pauliemu další ukrojený krajíc chleba. Paulie vypadá zmateně.

PAULIE: Já jsem velmi překvapen a dojat.

S úklonou přebírá chleba. Pak se ale rozpomene.

PAULIE: Bylo mi ovšem řečeno, že se zde scházíme kvůli té krádeži. A že snad konečně dostanu zpět svého Slavíka.

TOM: Pche!

PAULIE: (na Toma) A že viníci budou přísně potrestáni.

ŘEDITEL: Ano, již brzo se dočkáme. Tedy snad. Doufejme. Prosím, vemte místo.

Ředitel bere Paulieho na třetí přinesenou židli. Když prochází kolem Toma, Tom Pauliemu drsně ukáže svůj chleba. Do baru přichází Robert s taškou. Tu si odloží.

ROBERT: Dobré ráno. (na ředitele) Jsou tady všichni?

ŘEDITEL: Všichni.

Robert udělá dlouhou pauzu, během které si prohlédne všechny zúčastněné. Potom začne svou řeč.

ROBERT: Dobrá, můžeme začít. Asi tušíte, proč jsem vás zde nechal pozvat. Během dvou dní se v tomto penzionu ztratilo několik cenných věcí. Přesněji řečeno, ztratili se Zlatí slavíci. Byli tři. Pan Paulie měl jednoho a Tom měl dva Zlaté slavíky.

Tom ukáže Pauliemu dva prsty, Paulie na oplátku vztyčený prostředníček.

ROBERT: Na přání pana ředitele, který se chtěl vyhnout skandálu, jsem se ujal vyšetřování tohoto případu. Vyslechl jsem vás prakticky všechny a dospěl jsem k nevyhnutelnému závěru - pachatelem je jeden z nás. A říkám z nás, protože to může být opravdu kdokoliv. Včetně mě, pochopitelně. Nicméně začněme nejprve u poškozených. Naši zpěváci Paulie a Tom.

Robert vytáhne pивní tácky s jejich výpovědmi a položí je k nim.

ROBERT: Paulie měl jednoho Slavíka, Tom dva.

PAULIE: Je nutné to pořád opakovat?

TOM: To se neomrzí.

ROBERT: Bohužel. Dva jsou víc než jeden, ale tři jsou víc než dva. Osm je víc než šest a všechno je to o mnoho míň, než čtyřicet dva. Svět šoubyznysu je nemilosrdný a nahoru se leze jen po zádech těch méně úspěšných. Nemám pravdu?

- TOM:** Křišťálově čistou.
- PAULIE:** Chystám comeback.
- ROBERT:** Upřímně, vůbec bych se nedivil, kdyby za těmi krádežemi stál někdo z vás.
- PAULIE:** (na Toma) Já taky ne!
- ROBERT:** Ale je nás tady víc. Například pojišťovák Boušek.

Robert předá Bouškovi pivní tácek.

- ROBERT:** Pane Boušku, po pravdě, už jste viděl někdy poctivého pojišťovacího agenta?
- BOUŠEK:** (rozhodně) Ne, nikdy.
- ROBERT:** No vidíte. Proto se nesmíte divit, že jsem i vás musel nakonec zařadit do seznamu podezřelých.
- BOUŠEK:** Plně vás chápu, napsal bych se na první místo.

Robert položí před Vokouna pivní tácek.

- ROBERT:** Pojdme dál. Pane Vokoune, kolik dáte denně piv?
- VOKOUN:** Moc ne. Tak dvacet. Moje stará mě drží zkrátka.
- ROBERT:** Vy nepijete za vlastní?
- VOKOUN:** Z podpory? Ta mi nevystačí ani na cestu domů.
- ROBERT:** Takže byste byl schopen kvůli alkoholu krást?
- VOKOUN:** Klidně i vraždit. Jen kdyby mě ta stará tak nehlídala.

Vokounová není z rozhovoru nadšená a snaží se Vokouna pod stolem kopnout. Nějakou ránu odnese i Artaban.

ROBERT: Paní Vokounová, přiznám se, že u vás mě žádný motiv nenapadá.

VOKOUNOVÁ: (*usměje se*) Děkuji vám.

ROBERT: Takže to nejspíš budete vy.

I naštvané Vokounové tedy Robert předává tácek a další dává řediteli a Alfrédovi.

ROBERT: Ale nezoufejte, ve hře je i personál penzionu. Třeba náš pan ředitel. Byli jste někdo v jeho kanceláři? Jediný, s kým se nestihl vyfotit, je snad jen Donald Trump.

ŘEDITEL: (*smutně*) I s Donaldem se známe. Stavěli jsme na ranči Reaganů zeď.

ROBERT: Smutný případ. Stejně jako recepční Alfréd. Moc bych za to nedal, ale vy, Alfréde, určitě něco na svědomí máte. Nevím přesně co, ale řekl bych, že tito slavíci budou spíše pod vaši úroveň.

ALFRÉD: Nemůžete mi nic dokázat. O svědky jsem se taky postaral.

ROBERT: Divil bych se, kdyby ne. A zřejmě to vypadalo jako nehoda s tankem, že ano?

Alfréd se jen usmívá a přikyvuje.

ROBERT: A kdo zbývá? Slečna Terežka a já. My jsme se hlídali navzájem, takže buď jsme zločin spáchali společně, nebo nám musíte věřit. Navíc za chvíli pachatele stejně odhalím, takže se můžete přesvědčit, že my to nebudeme.

ALFRÉD: Chytré.

- ROBERT:** Pojdme si teď probrat, jak jednotlivé krádeže probíhaly. Minulou noc, krádež číslo jedna. Slavík pana Paulieho. Ve 23:00 tady pan Horský usíná na baru. O patnáct minut později, odchází pan Vokoun vyvenčit psa, manželka se ho snaží zadržet, ale nedaří se. Odchází se slečnou Terezkou na pokoj, nemá klíče. V jednu hodinu v noci Paulie zjišťuje, že mu někdo ukradl Slavíka. Kromě pana Vokouna, který byl neznámo kde a vrátil se až ve tři hodiny ráno, byli všichni ostatní v penzionu. Pan Boušek odešel na pokoj jako první, já po něm, potom ředitel a nakonec Terezka s Vokounovou. Alfréd zůstal v recepci. Co nám to dokazuje?
- VOKOUN:** Že já jsem z obliga.
- ROBERT:** Alfréde, kde vy vlastně spíte.
- ALFRÉD:** V kumbále za recepcí mám otoman.
- ROBERT:** Není možné, že by kolem recepce v noci někdo prošel? Vy byste ho přece neviděl.
- ALFRÉD:** Ale slyšel! Já v noci prakticky nespím.
- ROBERT:** Jak dlouho v noci nespíte?
- ALFRÉD:** Od Stalingradu.
- ROBERT:** Já myslel včera.
- ALFRÉD:** Jak říkám, prakticky celou noc.
- ROBERT:** Dobrá. Takže když to shrnu, z první krádeže můžeme de facto vyloučit pana Paulieho a snad pana Vokouna. Pojdme dál. Druhá krádež se stala včera. Někdo ukradl Slavíka Tomu Horského a při útěku shodil pana Vokouna ze schodů. Všichni byli v tu chvíli na pokojích. Kromě mě s Terezkou, my jsme byli na baru. Co nám dokazuje tohle?
- VOKOUN:** Že já jsem zase z obliga.

- ŘEDITEL:** Já si nemůžu pomoci, pane Jurečko, ale vy nám ten případ spíš zamotáváte, než rozmotáváte. Zlodějem můžeme být pořád všichni.
- ROBERT:** To je pravda. Ale zapomínáte na posledního Slavíka. Ten zmizel dnes v noci.
- ŘEDITEL:** Takže už nemáme ani jednoho.
- PAULIE:** To je skandál!
- ŘEDITEL:** Co víme o tom třetím Slavíkovi? Kdy byl ukraden.
- ROBERT:** O třetím Slavíkovi, bohužel, nevíme vůbec nic.
- TOM:** No, takže jsme si tady zablbli a já teď, jestli dovolíte, půjdu zavolat policii.
- ROBERT:** Obávám se, že bez policie se opravdu dál nepohneme. (*chvilka ticha*) Nemám totiž sebou nástroje, kterými bych sejmul otisky prstů z tohoto Zlatého slavíka.
- Z tašky dramaticky vytáhne sošku Slavíka v průhledném sáčku. Všichni jsou překvapeni.*
- PAULIE:** Čí je to slavík.
- ROBERT:** To je váš Slavík, pane Paulie.
- VOKOUN:** Ale to není možné!
- ROBERT:** Jak to, že to není možné, pane Vokoune?
- VOKOUN:** (*nejistě*) Já, teda...
- ROBERT:** Já teď navrhuji zavolat policii, ať sejmou otisky prstů z tohoto Slavíka a porovnájí je s našimi. Pane řediteli, můžete volat?
- VOKOUN:** Počkejte, ne! Ne tak rychle.
- ROBERT:** Pane Vokoune, nechcete nám něco říct?

VOKOUN: Já nevím.

ROBERT: Tak já to řeknu za vás. Když zmizel ten první Slavík, vy jste se vrátil z vycházky ještě před jednou. Věděl jste, že pan Paulie má u sebe Zlatého slavíka, zahlédl jste ho na recepci cestou ven. Zvenku jste viděl, že pan Paulie má zhasnuté. Alfréda jste budit nemusel, na všech klíčích je i klíč od venkovních dveří. Šel jste k Pauliemu, vzal mu sošku a pak zas ven. Předpokládám, že jste ji zpeněžil v některé z nočních zastaváren.

BOUŠEK: Moment, ale recepční Alfréd říkal, že nikoho neviděl, že prakticky nespí.

ROBERT: Prakticky neznamená vůbec. Tady koneckonců usvědčil pan Vokoun sám sebe. Vypověděl, že když se vracel podruhé, zvonil na Alfréda několik minut, než ho probudil. Přitom si samozřejmě mohl otevřít sám, ale potřeboval alibi. Takže ono s tím Alfrédovým spánkem to nebude tak žhavé.

ŘEDITEL: Ale jak se dostal do jeho pokoje?

ROBERT: Pan Vokoun je bývalý zámečník. (na Vokouna) Jak dlouho vám trvá otevřít zdejší typ zámku?

Vokoun mlčí.

ROBERT: Víc než pár vteřin to nebude.

VOKOUNOVÁ: A co ten druhý Slavík? Ten zloděj přece mého manžela poranil a shodil ze schodů.

ROBERT: Tady se, obávám, stalo něco jiného. Pan Vokoun si šel na pokoj pro bundu, ale místo toho skončil v pokoji Toma Horského. To se tak někdy stává, když je člověk bez prostředků. Cestou ven bohužel vlivem velkého množství alkoholu upadl, zpanikařil, sošku někam schoval a hrál přepadeného. Kam jste tu sošku ukryl?

VOKOUN: V kumbále uklizeček jsou taková dvířka od plynu. Je to dost hluboký.

VOKOUNOVÁ: *(vztekle)* Ty zmetku! Takový život jsem si nezasloužila! Celé manželství tě živím a teď tohle! Ty idiote! Ty budižkničemu!

Vokounová vyběhne ven.

PAULIE: A já si vezmu své zlatíčko.

Paulie si od Roberta přebírá Slavíka. Vytahuje ho ze sáčku, chce se s ním pomazlit, ale zarazí se.

PAULIE: No moment. To není můj Slavík, to je Tomův Slavík.

TOM: Dovolíš?

Tom mu vytrhne Slavíka z ruky a vezme si ho.

PAULIE: Jak to? Co to má znamenat?

ROBERT: Dlužím vám ještě jedno vysvětlení. Toho třetího Slavíka. Ten nezmizel, toho jsem si, s laskavým svolením pana Horského, vypůjčil já. A sehrál jsem tady s ním tu komedii, abyste uvěřili, že mám opravdu ukradeného Slavíka.

VOKOUN: Cože?

ROBERT: Je to tak.

PAULIE: A kde je teda můj Slavík?

ROBERT: Zeptejte se pana Vokouna.

Paulie k němu přiběhne a chytne ho pod krkem.

PAULIE: Kde je? Mluv ty zloději!

VOKOUN: *(rezignovaně)* V zastavárně Rychlý prachy na náměstí.

PAULIE: Taková vzácnost!

VOKOUN: Dostal jsem za něj tři stovky.

Paulie ho nechá být a vyběhne ven z penzionu. Na baru je ticho.

TEREZKA: *(na Vokouna)* Proč jste to udělal, pane Vokoun?

Vokoun mlčí.

TOM: Viděli jste tu jeho mrchu? A to si představte, že za ní musíte chodit pro každou korunu. Já mu úplně rozumím. Terezko, dvě piva. Mně a Vokounovi.

VOKOUN: Díky.

TEREZKA: Myslíte si, že je to takhle správné?

TOM: Jasně, že jo. Vy byste na něho volala policajty?

TEREZKA: Nevím, asi ne.

Boušek s Alfrédem vstávají. Alfréd odchází do své recepce, Boušek si sedá k Tomovi.

BOUŠEK: Všiml jsem si mistře, že ty Slavíky nemáte pojištěné...

Boušek debatuje s Tomem, ředitel odchází s Robertem k recepci.

OBRAZ 19

Recepce

Alfréd stojí za pultíkem v recepci, zvenku přichází host - postarší dáma.

DÁMA: Dobrý den.

ALFRÉD: Dobrý den, čím mohu sloužit?

DÁMA: Sháním pokoj na jednu noc.

ALFRÉD: Jste sama?

DÁMA: Zatím.

ALFRÉD: Aha. Něco bychom tu snad měli. Nejprve bych ale potřeboval vyplnit krátký dotazník.

DÁMA: Když to musí být.

ALFRÉD: Musí. Je to naše nejnovější nařízení.

Vytahuje formulář a čte otázky.

ALFRÉD: Jméno a příjmení?

DÁMA: Věna Bohatá.

ALFRÉD: Zaměstnání?

DÁMA: Kosmetička podlahových krytin.

ALFRÉD: Jste zpěvačka, herečka?

DÁMA: Ne.

ALFRÉD: Hrajete na nějaký hudební nástroj?

DÁMA: V mládí jsem hrála na ukulele.

- ALFRÉD:** To by snad nemuselo vadit. Máte něco společného s kulturou, s uměním?
- DÁMA:** Párkrát jsem vytírala na Nově.
- ALFRÉD:** Já mluvil jsem o kultuře a umění. Máte něco společného s populární hudbou?
- DÁMA:** Mám doma rádio.
- ALFRÉD:** Máte nějaká přátele v šoubyznysu?
- DÁMA:** Ne. Vlastně ano! Zním Richarda Krajčá!
- ALFRÉD:** Jak dlouho se znáte?
- DÁMA:** Asi tak dva roky.
- ALFRÉD:** Vidáte se často?
- DÁMA:** Chodím na jeho koncerty a po nich se občas vídáme. Jednou mi dal i kytku.
- ALFRÉD:** Kytku? Hm, to není dobré.
- DÁMA:** Jak to?
- ALFRÉD:** Obávám se, že nemáme žádný volný pokoj.
- DÁMA:** Ale ještě před chvílí jste měli.
- ALFRÉD:** Bohužel, teď zrovna došly!
- DÁMA:** Ale to je skandál! Budu si stěžovat.
- ALFRÉD:** Tomu nemůžu zabránit.
- DÁMA:** To bych vám ani neradila. Já mám všude plno známých!
- ALFRÉD:** No právě.

DÁMA: Já odsud odcházím přímo na Českou obchodní inspekci! Vaše poslední slovo?

ALFRÉD: Dveře.

Dáma vztekle opouští penzion. Přichází ředitel s Robertem.

ŘEDITEL: Všechno v pořádku? Žádní noví hosté?

ALFRÉD: Ne. Ale měli jsme namále.

ŘEDITEL: (na Roberta) Ani nevíte, jak bych vám poděkoval, pane Jurečko. Zachránil jste dobré jméno našeho podniku.

ROBERT: To snad ani nestojí za řeč.

ŘEDITEL: Výborně.

ROBERT: Říkal jste něco o ubytování zdarma?

ŘEDITEL: Říkal?

ROBERT: Jo jo. Bohužel.

ŘEDITEL: Ano, jistě. Kdy odjíždíte?

ROBERT: Za týden. Mám tu ještě nějaké jednání.

Podívá se směrem k Terezce na baru.

ŘEDITEL: No tak za týden. Co se dá dělat. Ale řeknu vám, tolik starostí, kvůli nějaké malé sošce. Vždyť ani není nijak pěkná.

ROBERT: Já myslím, že jde spíš o uměleckou hodnotu.

Na recepci zazvoní telefon. Alfréd ho vezme a vybavuje hovor. Ředitel mezitím pokračuje v rozhovoru.

ŘEDITEL: Dejte pokoj s umělci. Jak já to vidím, tak jde jen o normální, prachsprostý obyčejný lidi, jako jste vy nebo Vokoun.

ROBERT: Děkuji.

ŘEDITEL: Akorát, že měli v životě to štěstí, že umí něco, při čem se musí stát na pódiu.

ROBERT: Něco na tom bude.

ALFRÉD: *(na ředitele)* Pane řediteli, máte hovor.

ŘEDITEL: Kdo to je?

ALFRÉD: *(pokrčí rameny)* Nějaký Bůh.

ŘEDITEL: Kdo?

ALFRÉD: Nevím, nějaký mladík. Chce okamžitě mluvit s ředitelem.

ŘEDITEL: To chce po jednání s vámi každý.

Ředitel jde otráveně k recepci a bere si sluchátko.

ŘEDITEL: *(do telefonu)* No prosím!

Ředitel poslouchá druhou stranu a postupně mu tuhnou rysy. Stihne ještě pohledem zavraždit Alfréda a nakonec se už jen přidržuje pultíku, aby nespádl. Těžko se zmůže na odpověď.

ŘEDITEL: *(do telefonu)* Ano, rozumím, mistře, příští víkend, ten nejlepší pokoj, samozřejmě. Osobně na to dohlédnu. Nad vchodem vám pověsíme zvonky štěstí.

(poslouchá)

Jak velký máme hotelový trezor? No, obrovský. Proč se ptáte, mistře?

(poslouchá)

Aha, berete celou svou sbírku. Myslím, že jste si nemohl vybrat lepší podnik.

(poslouchá)

Ano, také doufám. Upřímnou soustrast. Tedy pěkný den přeji. Sbohem.

Ředitel ztěžka zavěsí. Vypadá to, že se o něj pokouší infarkt a ukazuje na Alfréda.

ALFRÉD: Přejete si něco, pane řediteli?

ŘEDITEL: Já si přeji vaši smrt, Alfréde.

ALFRÉD: Nejste první.

ŘEDITEL: Proč jste mi neřekl, kdo volá?

ALFRÉD: Ale já to říkal.

ŘEDITEL: Nevíte, kam by se mohlo vlézt čtyřicet jedna zlatých sošek?

ALFRÉD: Do mrazáku?

ŘEDITEL: *(nadšeně, šíleně)* To je ono! Narveme to všechno do mrazáku a na noc mě tam taky zamknete, já to tam budu hlídat. Zvládnete to, Alfréde?

ALFRÉD: Nebude to poprvé.

Ředitel konečně omdlí, jeho pád naštěstí zachytí Robert.

KONEC